

Jauniešu lūgšanu nedēļa 2019

Nosaukums: Atpakaļ pie pamatiem

Tēma: Vietējās draudzes aspekti

AUTORS: Charles Blythe

16 – 23 Marts

Sirsnīgs paldies visiem, kuri iesaistījās materiāla tulkošanā, lai visā Latvijā jauniešiem būtu iespēja piedalīties lūgšanu nedēļā:

Ervinam Rodertam,

Mikam Možeiko,

Ingai Šļakotai,

Maijai Myrvold Jensen,

Santai Lūsai

Ģenerālkonferences jauniešu nodaļa

PIRMĀ DIENA: Sabats

Izredzētie

Tēma: Draudzes teoloģija
Kā Bībele paskaidro vietējās draudzes būtību?

Bībeles teksts: Mateja 16:18

Un Es tev saku: tu esi Pēteris, un uz šās klints Es gribu celt Savu draudzi, un elles vārtiem to nebūs uzvarēt.

Galvenā doma: Dieva draudze ir uzcelta uz viena pamata, kas ir Jēzus Kristus, tās Kungs.

Ievads

Šodien mēs runāsim par draudzes (Ekklesia) teoloģiju. Mēs apskatīsim, kā Bībele izceļ gaismā ideju par draudzi un tās pienākumu dalīties ar labajām ziņām par Jēzu Kristu. Mēs redzēsim, ka draudze ir sapulce ar cilvēkiem, kas ir izsaukti no pasaules ar īpašu misiju – aicināt arī citus un padarīt tos par Jēzus mācekļiem. Mēs mācīsimies, ka draudze ir būvēta uz Jēzus un ka elles vārti to nevar uzveikt. Mēs atklāsim, ka draudze nav fiziska ēka, bet ka Dieva izraudzītie cilvēki var satikties jebkur, lai notiktu sadraudzība, dievkalpojumi un kalpošana.

Dieva izraudzītie cilvēki cenšas būt viņa klātbūtnē un pildīt viņa gribu kā daļa no Kristus miesas. Viņi ilgojas baudīt sadraudzību viens ar otru. Viņi regulāri satiekas, lai radītu misijas stratēģiju un organizētu misiju un liecināšanu, lai viņi varētu darīt citus par mācekļiem un ielūgt tos par daļu no Jēzus Kristus miesas. Dieva izredzētie ļaudis ir daļa no Viņa miesas un tie sevī ietver Viņa draudzi uz zemes.

Šodienas svētruna māca, ka:

- a. Draudze ir vairāk kā tikai fiziska vieta vai celtne.
- b. Draudzi veido Dieva izredzētie cilvēki visos gadsimtos.
- c. Draudze ir celta uz viena pamata, kas ir Jēzus Kristus.
- d. Dieva izraudzītajiem ļaudīm ir atbildība audzēt draudzi, meklējot cilvēkus un ielūdzot viņus kļūt par daļu no draudzes.

Svētruna

Daži sauca Viņu par Skolotāju, citi sauca Viņu par Kungu un vēl citi sauca Viņu par Glābēju. Bet kas Viņš bija? Vai Viņš bija tikai skolotājs? Vai Viņš bija ārsts? Vai arī Viņš bija vienkāršs galdnieks? Tas ir atkarīgs no tā, kuram tu prasi. Pazemīgais galdnieks bija tik daudz kas tik dažādiem cilvēkiem.

Viņa māte teiks, ka Viņš ir viņai absolūtā dāvana, ko viņa rūpējās un par ko priecājās jau kopš dzimšanas. Draudzes līderi teiks, ka Viņš pārsteidza ar savu gudrību un autoritāti. Parastie cilvēki teiks, ka Viņš bija pazemīgs skolotājs no Galilejas, dziednieks un brīnumu darītājs, kas runāja ar autoritāti, ne kā rakstu mācītāji. Viņa draugi teiks, ka Viņš bija viņu mentors, skolotājs un draugs.

Bet kā kāds tik pazemīgi audzis var būt ar tādu autoritāti? Kas Viņu padarīja atšķirīgu? Kāpēc Viņam bija tik daudz sekotāju?

Atbilde ir vienkārša – Viņš nebija tikai pravietis, skolotājs vai dziednieks. Viņš bija Dieva Dēls. Viņš ir tas viss. Galdnieks no Galilejas bija kristiešu draudzes dibinātājs. Viņš ir Dieva Dēls. Viņš ir visa Radītājs un Uzturētājs, un Viņš ir iemesls, kāpēc mēs kalpojam, pielūdzam un slavējam. Pēc savas kaunpīlnās nāves pie krusta un augšāmcelšanās no mirušajiem Viņš deva spēku un autoritāti saviem sekotājiem un lika tiem doties un sludināt evaņģēliju visur un darīt citus par

mācekļiem (Mateja 18:18-20). Šie vīri un sievas, pilni Svētā Gara spēka, aizdedza uguni, kas nekad neizdzisīs.

Viņi devās no ciemata uz ciematu, pilsētas uz pilsētu, valsts uz valsti, sludinot un mācot. Viņi izveidoja draudzes visur, kur vien devās. Drīz ticīgo un draudžu skaits izplatījās tik strauji, ka viņiem vajadzēja izveidot struktūru un organizāciju. Mēs runāsim par struktūru un organizāciju trešdien.

Galvenais, kas draudzei ir jāpatur prātā, ir tas, ka tā ir veidota uz Jēzus. Draudze radās un pastāv Kristus dēļ. Jebkad, kad fokuss pāriet no Kristus uz kaut ko citu, tad tā paliek vienkārši par vēl vienu parastu daudz cilvēku kopā sanākšanu. Mēs nedrīkstam novērsties no šī fokusa. Mēs nedrīkstam atļaut, lai draudzes nozīmi novērs uz kādu citu mērķi, kas nav pacelt Jēzu, Kurš ir vienīgais mūsu ticības Autors un Pabeidzējs.

Šodien mēs apskatīsim un centīsimies saprast kristiešu draudzes sākumu un vārda “draudze” nozīmi tā oriģinālajā kontekstā. Ir ļoti svarīgi, lai mēs izveidotu šo pamatu pašā sākumā, jo, ja mūsu teoloģija vai mācība ir nepatiesa, arī mūsu darbības un ieradumi būs nepareizi.

Džareds ir uzticīgs Septītās dienas Adventistu draudzes loceklis, kurš apmeklēja pasaulīgu universitāti piepilsētas ciematā. Viņš regulāri aicināja savus klasesbiedrus uz iknedēļas Bībeles studijām, kas notika vietējā draudzes locekļa mājā netālu no universitātes teritorijas. Katru reizi viņa draugi uz viņa ielūgumu atbildēja ar cinisku noliegumu, izrādot pilnīgu reliģijas noliegšanu.

Viens klasesbiedrs bija īpaši skeptisks par to, kā draudzes locekļiem neinteresēja viņu sabiedrības vajadzības. Džareds un pārī citi viņa draudzes draugi sāka domāt, kā viņi varētu atspoguļot Jēzus evaņģēliju visā tā būtībā pasaulīgā vidē. Viņi piekrita apkopot sabiedrības vajadzības. Viņi atklāja, ka daudziem universitātes studentiem bija grūtības tikt galā ar ikdienas darbiem un ka daudzi bija pārāk aizņemti, cenšoties paveikt ikdienas pienākumus un mācības, lai atbrīvotu laiku draudzei.

Ar Bībeles studiju grupas palīdzību viņi organizēja projektu, kurā palīdzēja jauniešiem tikt galā ar netīrajām drēbēm. Dažādi draudzes locekļi brīvprātīgi atvēra savu māju durvis, lai palīdzētu

aizņemtiem studentiem tikt galā ar netīrajām drēbēm katru nedēļu. Džareda universitātes draugiem ne tikai palīdzēja izmazgāt drēbes, bet tiem arī pasniedza karstas pusdienas un iedeva paciņas ar nepieciešamām lietām no Adventistu draudzes locekļiem.

Ar laiku Džaredam nebija grūtības uzaicināt kādus no šiem studentiem pievienoties viņam Bībeles studijās. Ar laiku Džareda projekts izauga par jaunu draudzi, kas auga tik ātri, ka tika pieņemts darbā jauns mācītājs, lai viņš varētu audzināt un mācīt šo grupu, kas sastāvēja galvenokārt no universitātes studentiem. Šī grupa turpina aktīvi darboties sabiedrībā un ir brīnišķīgs piemērs tam, kas ir iespējams, kad draudze vairāk fokusējas uz cilvēku vajadzībām, nevis fizisku pielūgsmes centru.

Daudzi domātāji un mācīti cilvēki ir cīnījušies par draudzes un reliģijas jēdzienu. Pasaulīgam prātam un sabiedrībai kopumā ir grūti uztvert draudzi kā fizisku pielūgsmes vietu. Es nesen biju mācītājs kādai draudzei. Tieši pāri ielai mūsu draudzei kāda grupa jaunu cilvēku ar vidēja līmeņa ienākumiem pastāvīgi satikās, lai vienkārši pavadītu laiku ar draugiem. Viņi nekad neatbildēja uz mūsu ielūgumiem uz tradicionālām reliģiskām aktivitātēm. Jauns universitātes studentu pāris mūsu draudzē organizēja pasākumu "Atgriežoties skolā". Ieradās vairāki no šiem pašiem cilvēkiem, kas nekad neapmeklētu reliģiskus pasākumus. Pārsvarā konservatīvie draudzes locekļi izteica nepatiku, ka šie ārpus draudzes cilvēki ieguva labumu no draudzes locekļu laipnības. Tās bija beigas šim projektam.

(Lasītājam šeit vajadzētu ieturēt nelielu pauzi un turpināt ar jautājumiem, kas tālāk rakstīti)

Tātad, kas ir draudze? Vai arī kur tā ir? Vai mums ir jāiet uz draudzi; ja tā, tad kur? Vai draudze ir fiziska ēka, uz kuru mēs dodamies?

Šie ir daži no daudziem jautājumiem, ko mēs centīsimies šodien atbildēt. Mēs apskatīsim draudzes sākumu un pamatu, lai iegūtu skaidru bībelisku izpratni par draudzi, kā Jēzus to sākotnēji iedomājās.

Vārds “draudze” vai “baznīca” nāk no grieķu vārda *Ekklesia*. *Ekklesia* nozīmē vienkārši “izredzētie”. Agrīnajā draudzē – Jaunās derības draudzē – draudze nekad nebija domāta kā fiziska ēka, kurā notiek strukturēts dievkalpojums noteiktā laikā.

Mēs esam pieņēmuši sliktu draudzes teoloģiju, kas ierobežo draudzi, nosakot, ka tā ir fiziska vieta, uz ko cilvēki nāk. Tas ir tik ļoti vispārpieņemts viedoklis, ka es pats bērnībā draudzi ilustrēju kā mazu koka ēku, kas atrodas kādā ciematā, un tai ir liels zvans, kas zvana svētdienas rītos, lai cilvēki zinātu, ka ir laiks sanākt kopā uz dievkalpojumu.

Mūsu ģimenē uzaugām kā Septītās dienas Adventisti. Mums arī nebija tādu lielu zvanu, kas paziņotu cilvēkiem, ka jānāk uz baznīcu. Toties mums bija mazāka versija iekšelpās, lai paziņotu par dievkalpojuma sākumu vai arī par pāreju no vienas daļas uz citu. Mums pat par to bija dziesma.

“Ielejā pie koka ir baznīca,

Ielejā nav jaukākas vietas.

Nav vietas, kas būtu tik dārgas manai bērnībai,

Kā mazā, brūnā baznīca ielejā.

Cik patīkami skaidrā Sabata (Svētdienas) rītā

Ir klausīties tās skanošajā zvanā.

Tā skaņas ir tik saldi aicinošas!

Ak, nāc uz baznīcu ielejā”

Tātad mūsu mācībā un teoloģijā vienmēr ir šī ideja par draudzi tikai kā vietu, uz kuru mēs dodamies. Draudze ir vienkārši fiziska vieta, ko mēs apmeklējam noteiktā laikā katru nedēļu.

Agrīnajā draudzē un draudzes celmlaužu domās mēs nedodamies uz draudzi jeb neejam uz draudzi kā fizisku vietu, kurā 9:15 vai 11:00 sākās dievkalpojums, bet tā vietā mēs veidojam draudzi.

Draudze ir ķermenis, kas sastāv no ticīgajiem (izredzētajiem), mēs ejam no mājas uz māju, no kopienas uz kopienu, aicinot jaunus ticīgos un mācot vēl mācekļus, kas dodas no mājas uz māju, no kopienas uz kopienu aicinot jaunus ticīgos, lai tie darītu to pašu. Un tā šis aplis turpinās atkal un atkal un nekad nebeidzas.

Lūk, ko mēs lasām Apustuļu darbos 2:42-47:

Un tie pastāvēja apustuļu mācībā un sadraudzībā, maizes laušanā un lūgšanās. Visus pārņēma bailes, un apustuļi darīja daudz brīnumu un zīmju. Bet visi ticīgie turējās kopā, un viss tiem bija kopīgs; viņi pārdeva savus īpašumus un rocību un izdalīja visiem, kā kuram vajadzēja. Viņi mēdza ik dienas vienprātīgi sanākt Templī, pa mājām tie lauza maizi un baudīja barību ar gaviļēm un vientiesīgu sirdi, slavēdami Dievu, un viņi bija ieredzēti visā tautā. Bet Tas Kungs ik dienas pievienoja viņiem tos, kas tika izglābti.

Tā ir bībeliskā izpratne par draudzi; tas ir Jaunās Derības modelis.

Jaunajā Derībā katrs draudzes loceklis ir māceklis, kalpotājs, vai sludinātājs.

Reformācijas dienās izredzētajiem jeb tiem, kas piederēja Kristus ķermenim, bija ļoti grūti, ja ne neiespējami, apmesties kādā fiziskā vietā. Tos, kuri pieņēma rakstu mācības, vajāja un medīja kā nezvērus, kas jānogalina.

Šie agrīnie reformatori atrada patvērumu kalnos un alās. Viņi slepeni sanāca šajās alās starp akmeņiem, lūdza un lasīja rakstus. Tāpēc, ka Bībeles bija retums, bērniem un jauniešiem mācīja iegaumēt lielas rakstu daļas, lai viņi tās varētu zināt no galvas. Viņiem nebija fiziskas ēkas, uz ko doties, kā mums šodien.

Draudze bija ļoti spēcīga, dzīva un vesela, bet viņu tikšanās vieta bija jebkur, kur vien viņi varēja būt prom no saviem vajātājiem. Daudzās pasaules daļās arī šodien ticīgo grupas satiekas zem kokiem vai arī mājās, vai arī jebkur, kur viņi var atrast vietu, kurā var baudīt vientulību un sadraudzību ar Dievu. Viņi dodas no vietas uz vietu, no ciemata uz ciematu, dažkārt ceļojot lielus attālumus ar kājām, lai dalītos ar labajām ziņām par Jēzus Kristus evaņģēliju.

Bībele ir ļoti skaidri pasaka, ka šis ir tas, ko mums kā Jēzus sekotājiem vajadzētu darīt, kad mūsu sirdis ir pārveidotas un mums ir patiesa izpratne par draudzi. Pārdomā sekojošo citātu no Elenas Vaitas:

“Draudze ir Dieva paredzēts iekārtojums cilvēku glābšanai. To organizēja kalpošanai, un tās uzdevums ir nest pasaulei Evaņģēliju. Jau no iesākuma Dievam ir bijis nodoms, lai draudze liecinātu par Viņa pilnību un visspēcību. Tās locekļiem, tiem, kurus Viņš izaicinājis no tumsas savā brīnišķajā gaismā, ir jāatklāj Kunga godība.” (Apustuļu darbi, 9.lpp (oriģ.))

Bībele arī saka, ka katru dienu šie jaunie ticīgie tika pievienoti draudzei caur kristībām un kļuva par Jēzus Kristus mācekļiem. Viņi tika aicināti no parastā dzīvesveida uz jaunu dzīvi Jēzū. Šis jaunais dzīvesveids ietvēra sevī mīlošu kalpošanu un līdzjūtību pret citiem.

Kad jauni mācekļi pievienojās draudzei, viņiem tika mācīts, kā iet un darīt citus par mācekļiem; tā izredzētie visu laiku tika iesaistīti, lai izredzētu citus. Šodien daži šo modeli sauc par jaunu draudžu veidošanu (*church planting*). Viņi audzināja jaunus draudzes locekļus un mācīja viņiem, kā atkārtot mācekļības modeli, ejot no mājas uz māju, no ciemata uz ciematu, no pilsētas uz pilsētu, aicinot no pasaules, veidojot par mācekļiem, audzinot, un tad tie devās uz nākamo pilsētu vai ciematu.

Šis ir jaunās derības draudzes (*Ekklesia*) modelis: izredzētu ļaužu kopums, kas ir aicināti piedalīties īpašā misijā – arī aicināt no pasaules citus, vest tos pie citiem Jēzus mācekļiem. Šī ir bībeliskā izpratne par draudzi. Jaunieši, lūgšim šonedēļ, lai Dievs mums parāda, kā mēs varam labāk būt iesaistīti šajā mācekļības modelī. Nākamās septiņas dienas mēs izpētīsim dažādas idejas, lai tam varētu būt praktisks pielietojums mūsu katra ikdienā.

Mēs redzēsim, kā mēs varam izmantot dažādās dāvanas un talantus, kas mums ir, lai audzētu un paplašinātu draudzi. Mēs atklāsim, ka būt par draudzes locekli nozīmē daudz vairāk, kā tikai satikties kopā reizi nedēļā dievkalpojumā vai sadraudzības brīžos. Mēs atklāsim patieso būtību un prieku, kas nāk no praktiskas piedalīšanās izredzēto mācekļības procesā.

Es gribu atgriezties šīs svētrunas pašā sākumā. Daži Viņu sauca par Meistaru, citi sauca Viņu par Kungu, un vēl citi – par Glābēju. Bet kas Viņš ir? Vai Viņš bija tikai skolotājs? Vai Viņš bija dziednieks? Vai arī Viņš bija parasts galdnieks?

Jēzus uzdeva līdzīgus jautājumus saviem mācekļiem, kad viņi kādu dienu sarunājās. Bībele stāsta, ka Viņš tiem jautāja: “Ko ļaudis saka Mani esam?” Mācekļi Jēzum deva daudz dažādas atbildes. Daži sauca Viņu par Skolotāju, citi sauca Viņu par Kungu un vēl citi sauca Viņu par Glābēju. Bet kas Viņš bija? Vai Viņš bija tikai skolotājs? Vai Viņš bija ārsts? Vai arī Viņš bija vienkāršs galdnieks? Tas ir atkarīgs no tā, kuram tu prasi. Pazemīgais galdnieks bija tik daudz kas tik dažādiem cilvēkiem. “Tu esot Jānis Kristītājs; un citi: tu esot Ēlija; vēl citi: viens no praviešiem.”

Bet tad Jēzus jautājumu uzdeva konkrēti un tieši mācekļiem. Viņš tiem vaicāja: “Bet jūs, ko jūs sakāt Mani esam?” Kā jau prasti, tas bija Pēteris, kas atbildēja: “Tu esi Kristus, dzīvā Dieva Dēls.” Uz ko Jēzus atbildēja: “Svētīgs tu esi, Sīmani, Jonas dēls, jo miesa un asinis tev to neatklāja, bet Mans Tēvs, kas ir debesīs.” Viņš uzteica Pēteri par viņa saprašānu un turpināja, lai dotu vienu no visspēcīgākajām Kristus draudzes definīcijām.

Viņš teica: “uz šās klints Es gribu celt Savu draudzi, un elles vārtiem to nebūs uzvarēt.” Dieva draudze ir celta uz Kristus. Viņš ir Dieva draudzes pamats. Šī ir patiesība, kas tika atklāta Pēterim. Jēzus ir Kristus. Viņš ir Dieva Dēls. Dievs ceļ Savu draudzi uz Sava Dēla Jēzus. Tā rezultātā draudze ir stipra un vienmēr būs stipra. Pats Dievs ir mūsu ticības iesācējs un pabeidzējs. Viņš ir sākums, Viņš ir gals.

Dieva draudze ir stingri celta uz viena pamata, kas ir Jēzus Kristus, tās Kungs. Šī ir tā draudze, kuras daļa mēs esam aicināti būt. Kad mēs pieņemam Jēzu Kristu, mēs ne tikai kļūstam daļa no Viņa draudzes, bet mēs kļūstam arī daļa no Viņa. Mēs esam Kristus miesas locekļi un mēs pieņemam arī Viņa dievišķo dabu, raksturu.

Nav brīnums, kādēļ mēs tik priecīgi dziedam: “Esmu tik priecīgs, ka esmu daļa no Dieva ģimenes” (*I'm so glad I'm a part of the family of God.*). Priecāsimies un liksmosimies, ka mēs esam daļa no Dieva ģimenes! Pieņemsim mūsu identitāti, kas ir daļa no pasaulplašās kustības, kas nopamatota Jēzū Kristū.

Šonedēļ katru dienu pavadīsim kādu laiku, lai lūgtu Dievam, lai Viņš piepilda mūs ar Savu Garu un pārlicina mūsu sirdis, ka ir liela vajadzība pēc aktīviem Kristus mācekļiem. Meklēsim Viņa spēku un vadību, lai atkārtotu agrīnās draudzes dedzību doties no vienas vietas uz citu, aicinot arvien jaunus cilvēkus un tos apmācot turpināt darīt par mācekļiem citus, kuri turpinās darīt to pašu, līdz raža būs nobriedusi Dieva valstībai.

Jautājumi diskusijām

1. Kāda ir vārda *Ekklesia* nozīme?
2. Kāpēc ir teikts, ka mēs veidojam draudzi, nevis ejam uz draudzi?
3. Kāda ir atbildība tiem, kas kļūst par draudzes locekļiem?

OTRĀ DIENA: Svētdiena

Misionāri mājās un ārzemēs

Tēma:

Vietējās draudzes misija

Kā jaunieši var iesaistīties misijā?

Bībeles teksts: Mateja 28:19,20

Galvenā doma: Mūsu ikdienas dzīve ir spēcīga liecība Kristus žēlastības pārveidojošajam spēkam.

Ievads

Šodien mēs mācīsimies par draudzes misiju. Mēs redzēsim, kā jaunieši var iesaistīties misijā. Katram ir loma Dieva dotās misijas draudzei papildīšanā. Daudz organizāciju un uzņēmumu šodien demonstrē savu misijas devīzi viņu ofisa priekštelpā vai uzņemšanas telpā. Daži pat izveido dokumentu, kurā izklāstīta vīzija un galvenā misija, kā arī stratēģiskie mērķi viņu kompānijai.

Bībele ir Dieva oficiālais dokuments, kurā izklāstīts Viņa glābšanas plāns cilvēcei. Šis glābšanas plāns visā savā būtībā ir Dieva galvenais stratēģiskais plāns. Katra grāmata un nodaļa Bībelē detalizēti atklāj un izskaidro Dieva plānu, kā glābt pazudušo cilvēci.

Kad Jēzus nāca uz šo zemi, Viņš deva vēl kodolīgāku un precīzāku misijas devīzi Savai draudzei. Tā atrodama Mateja 28:19, 20. Šodien mēs pavadīsim kādu laiku, lai šo vēsti pārdomātu:

- a. Kas ir Kristus dotā misija Viņa draudzei?
- b. Kā jauni cilvēki var sekmēt Dieva draudzes misiju, uzdevumu?
- c. Mēs nosauksim konkrētas misijas iespējas un projektus, kuros jaunieši jau ir iesaistīti un var iesaistīties.

- d. Visbeidzot, būs aicinājums katram jauniešim nodoties, lai kļūtu aktīvi iesaistītam vietējā vai pasaules misijā.

Svētruna

Lielākā daļa no jums, kas šo lasa, esat pārāk jauni, lai atcerētos, kad adventistu jaunieši tika saukti par misijas brīvprātīgajiem jeb brīvprātīgajiem misionāriem. Daži no vadītājiem varētu atcerēties dziesmu, ko mēs toreiz mēdzām dziedāt. Tā skan:

*“Brīvprātīgie misijā stāv, lai patiesi kalpotu,
Kad mēs nesam evaņģēlija vēsti visai plašajai pasaulei.
Brīvprātīgie, brīvprātīgie, kā es mīlu šo vārdu,
Brīvprātīgie, brīvprātīgie, lai sludinātu Jēzu.
Uzticīgi mēs strādājam katru dienu
Un tā visus nākamos gadus.
M – mēs esam misionāri,
B – mēs brīvprātīgie.”*

Šis bija vienotais aicinājums katrā jauniešu programmā. Jauni cilvēki iedegās un tika motivēti piedalīties kalpošanā Dievam katru reizi, kad mēs dziedājām šo himnu. Šodien mēs pavadīsim kādu laiku, lai dalītos ar jums, kā jaunieši var būt aktīvi misionāri tuvākajā apkārtnē.

Vakar mēs izveidojām bībelisko draudzes definīciju. Balstoties šajā definīcijā, tie, kuri ir draudzes locekļi, ir aicināti doties un piepulcināt draudzei vēl vairāk cilvēkus. Vakardienas lasījuma sākumā mēs sapratām, ka draudzes pamatlicējs ir Jēzus Kristus. Citiem vārdiem sakot, draudze ir dibināta, celta uz Jēzus Kristus.

Tas savukārt nozīmē, ka visi, kas kļūst kristiešu draudzes locekļi, automātiski ir daļa no Kristus miesas, un tāpēc mēs mācāmies no Viņa, kurš ir draudzes Galva un Pamats. Pēc Viņa augšāmcelšanās no mirušajiem un pirms Jēzus atgriešanās debesīs, Viņš Saviem mācekļiem deva skaidru un konkrētu pavēli.

Šī pavēle ir atrodama Mateja 28.nodaļā 19. un 20. pantā:

“Tāpēc eita un darait par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis. Un redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam.”

Šī ir Kristus misijas devīze Savai draudzei. Tāpēc draudze ir miesa, kas sastāv no aicinātajiem ticīgajiem, nevis fiziska vieta; un šī ir galvenā misija tiem, kas ir aicināti no pasaules. Šī ir galvenā misijas devīze visiem tiem, kas pieder Kristus miesai, visos laikmetos.

Kā mēs to varam zināt? Jo Jēzus saka šajā pantā: *“... Un redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam.”* Jēzus sagaida, ka Viņa uzticīgie sekotāji piedalītos šajā svarīgajā misijā līdz pat pasaules galam, tik ilgi, kamēr ir vēl viena dvēsele, kuru glābt.

Tagad ļaujiet man izcelt kaut ko ļoti svarīgu mūsu teoloģijā.

Jo redziet, ja mūsu teoloģija vai ticības mācība ir nepareiza, mūsu prakse, uzvedība un tas, kā mēs veidojam draudzi, būs nepareizs. Šī pavēle jeb misijas devīze netika dota dažiem draudzes locekļiem. Tā nebija pavēle tikai apustuļiem vai evaņģēlistiem, vai mācītājiem, vai draudzes vadītājiem. Šī ir draudzes misija visiem no pasaules izsauktajiem, visiem, kas pieder Kristus miesai.

Šie norādījumi tika doti visai draudzei – iet un darīt par mācekļiem vai sekotājiem tos, kuri sekos tam pašam piemēram un darīs par mācekļiem vēl citus, līdz pat pašam pasaules galam. Šīs man ir aizraujošas un intriģējošas ziņas! Es esmu saviļņots un priecīgs, zinot, ka iemesls, kādēļ es esmu daļa no draudzes šodien, ir tas, ka kāds pirms manis bija uzticīgs šai misijai un sekoja Jēzus pavēlei, kas izteikta pirms daudziem gadsimtiem.

Iztēlojieties, kas būtu noticis, ja pirms 500 gadiem kāda mācekļu grupa teiktu, ka šis vairs nav vajadzīgs vai nepieciešams. Mums ir pietiekami daudz mācekļu, vai arī šī vēsts vairs uz mums neattiecas. Vienkārši pārtrauksim mācīt un sludināt evaņģēliju. Visi, kuriem ir jābūt glābtiem, jau ir glābti. Mēs tagad varam beigt darīt par mācekļiem citus cilvēkus.

Es ceru, ka jūs saprotat, par ko ir runa. Nekad mūsu pasaules vēsturē nav bijis tāds brīdis, kad šī vēsts, pavēle ir bijusi laikam neatbilstoša. Citādi man un tev nekad nebūtu šī privilēģija būt daļai

no šīs pasaulplašās kustības, kas ir Kristus miesa. Bet pats svarīgākais – mēs būtu zuduši cilvēki bez nekādas cerības vai iespējas izglābties.

Vai ir kāda loma mācītājiem un draudzes vecajiem šodienas misijā? Protams, ka ir. Vai ir kāda loma diakoniem un draudzes vecākajām, un evaņģēlistiem, un Bībeles strādniekiem? Pavisam noteikti. Un kā ar literatūras evaņģēlistiem un skolotājiem, doktoriem? Noteikti. Un vai misijas piepildīšanā ir kāda loma jauniešiem? Tu droši vien jau to nojauti. Jā, tev ir īpaša loma. Man ir sava loma, un mēs katrs esam svarīga daļa, kas piedalās, lai piepildītu Kristus misiju.

Patiesībā jauni cilvēki var atstāt tādu iespaidu uz citiem jauniešiem, kādu mācītāji un vadītāji nespēj. Jaunieši var iespaidot savus vienaudžus tā, kā neviens pieaugušais vai evaņģēlists nekad nevarētu. Kā daļai no Kristus miesas tev Dievs ir devis kādu unikālu īpašību vai spējas, kas nevienam citam nepiemīt. Tev ir ne tikai laba piekļuve saviem draugiem un vienaudžiem, bet tev pieder arī milzīgā tehnoloģiju un sociālo tīklu pasaule. Tev pieder ietekme un resursi, kas pagaidām ir ļoti maz izmantoti.

“Lai kāda būtu jūsu apdāvinātība — liela vai maza, atcerieties, ka tas viss jums ir tikai uzticēts. Kungs jūs vienkārši pārbauda, sniedzot iespējas un vērojot jūsu atsaucību. Par visām savām spējām jūs esat parādā Viņam. Jūsu fiziskie, prāta un dvēseles spēki pieder Kungam, un Viņa labā tie arī būtu jāizlieto. Par laiku, iespaidu, prasmi un veiklību darbā — jā, par visu jums vajadzētu norēķināties ar Viņu. Vislabāk savas dāvanas būs izlietojis tas, kurš nopietni pūlēsies iesaistīties Kunga lielajā cilvēces atbrīvošanas plānā.” (Vēstis jaunatnei, 48.lpp (oriģ.))

Daudz draudžu asiņo un smok, jo tajās vai nu trūkst jauniešu vai arī tās rindas ir pilnas ar neizmantotiem jauniešu resursiem. Vai tas nebūtu satriecoši un brīnišķīgi, ja jauniešu vadītāji varētu iedvesmot un mobilizēt šos mācekļus, ka tie varētu iesaistīties šajā misijas uzdevumā, ko Kristus atstāja saviem sekotājiem? Vai tagad nav vislabākais laiks, lai aicinātu mūsu jaunatni atgriezties pie Svēto Rakstu mācībām un iedvesmot viņus izmantot savas dāvanas un talantus lielās misijas īstenošanā?

“Ar tādu darbinieku armiju, kāda varētu būt mūsu jaunatne, ja tā būtu pareizi audzināta, cik drīz vēsts par krustā sisto, un drīzi atkal nākošo Pestītāju varētu tikt nesta visai pasaulei!” (Audzināšana, 271.lpp (oriģ.))

Jaunieši, jūs esat tikpat svarīga daļa no Kristus miesas, no izredzētajiem, kā jebkura cita vecuma grupa. Pavadiet kādu laiku, lai vēlreiz pārlasītu šo lielo misijas uzdevumu, pavēli, ko mums devis mūsu Vadītājs un Draugs Jēzus Kristus.

“Tāpēc eita un darait par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis. Un redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam.” (Mateja 28:19,20)

Lielais jautājums šodien mums vēl joprojām ir *kādā veidā?* Kā lai jauni cilvēki kļūst aktīvi dalībnieki draudzes misijā? Kāda ir noderīga un vajadzīga kalpošana? Kā mēs varam būt iesaistīti?

Es šādus jautājumus saņemu ļoti bieži. Patiesībā kā vietējais mācītājs es esmu tā persona, pie kuras nāk pēc atbildēm vai redzējuma šāda veida jautājumos. Viegļākais veids, kā risināt jebkuru jautājumu, ko vadītāji nevar atbildēt, ir – pajautāt mācītājam. Un tas ir pareizi, jo sludinātājam kā draudzes vadītājam vajadzētu to uzskatīt par prioritāti – piedāvāt dažādas iespējas, lai misijā iesaistītu katru draudzes locekli.

Tātad – kā jauni cilvēki var tikt iesaistīti draudzes misijā? (Es esmu pārliecināts, ka visiem nevar būt vienas un tās pašas garīgās dāvanas vai talanti. Bet par to vairāk rītdienas lasījumā.)

Bet šobrīd, kad mēs satiekamies, lai lūgtu, ir ļoti daudz jauniešu, kas ir sajutuši īpašu aicinājumu darboties misijā un ir nodevuši savas dzīves vienu vai divus gadus, lai atstātu savas mājas un komfortu un ceļotu uz dažādām valstīm, lai līdzdalītu evaņģēliju. Daži varbūt nedodas uz ārzemēm, bet viņi nododas, lai kalpotu savā valstī, vietās, kur viņu talanti var tikt vislabāk izlietoti kalpošanā.

Daudzi jauni cilvēki strādā kopā ar sludinātājiem un draudzes locekļiem dažādos veidos, cenšoties evaņģelizēt. Daži talantīgi mūziķi līdzdala evaņģēlija vēsti dziesmā vai caur mūziku. Jaunieši, kas ir prasmīgi medicīnā un veselības aprūpē, dodas strādāt kopā ar kalpotājiem, kas piedāvā ļoti plaša veida veselības kalpošanu – sākot ar kulinārijas klasēm un beidzot ar veselības semināriem vai pat vadot slimnīcas.

Jaunieši, kas prasmīgi būvniecībā, ir daudz ceļojuši kā brīvprātīgie, ceļot Dievnamus nomaļos ciematos un pilsētās pa visu pasauli. Līdzdalīt labo vēsti – tas nenozīmē tikai sludināt. Jauni cilvēki, kas ir apmācīti darbā ar tehnoloģijām, piesakās palīdzēt evaņģēliju līdzdalīt pasaulei caur radio, televīziju vai dažādām interneta platformām.

Varbūt tu vēl joprojām jūties, ka tev kā jauniešiem nav nekādas vietas šajā darbā. Tu neproti spēlēt mūzikas instrumentu vai dziedāt, vai pasniegt veselības seminārus, vai būvēt mājas. Bet tu esi skolotājs, padomdevējs vai zini, kā dedzīgi lūgt Dievu. Tu varbūt esi tas, kurš nodrošina iespējas, gluži kā Ārons; vai noorganizē materiālus, vai aicina cilvēkus uz kādiem pasākumiem. Ir ļoti, ļoti daudz dažādu veidu, kā mēs varam būt noderīgi evaņģēlija pasludināšanas darbā.

Pats svarīgākais – jaunieši var būt spēcīga liecība Dieva žēlastībai un atbrīvošanai no grēka ar savu dzīvesveidu. Tas, kā mēs dzīvojam ikdienas, ir liecība, dzīvs apstiprinājums Kristus žēlastības pārveidojošajam spēkam. Katru dienu mēs sludinām evaņģēliju, mēs iespaidojam citus ar savu izturēšanos, vārdiem un darbiem. Evaņģēlijs ir daudz spēcīgāks, kad tas tiek izdzīvots un praktizēts, nevis tikai runāts un mācīts.

Šodien, kad bieži vien it visur valda negodīgums, tad taisnīgums, godīgums un profesionālisms savā darbavietā ir spēcīgi Kristus liecinieki. Mūsu runa un izskats, un atšķirīgais, ko mēs ēdam vai neēdam savās pusdienās, var būt iespēja liecināt. Mums nekad nevajadzētu mazināt nozīmi mūsu ieradumu un katras dienas dzīvesveida iespaidam. Mēs esam Dieva liecinieki un kalpi, lai kur arī mēs dzīvotu, strādātu vai atpūstos. Svētrunas, kas atstāj visilgāko iespaidu, ir tās, kas tiek redzētas, nevis dzirdētas.

Tas ir iemesls, kādēļ 2013.gadā Ģenerālkonferences jauniešu nodaļa izveidoja projektu ar nosaukumu “Vispasaules jauniešu diena” (*Global Youth Day*). Tas ir projekts, kas aicina jauniešus piedalīties labsirdības un mīlestības darbos katra gada trešajā Marta Sabatā. Simtiem un tūkstošiem jauni cilvēki visā pasaulē iet ielās un līdzdala evaņģēliju praktiskā veidā. Tālāk lasāms Vispasaules jauniešu dienas apskats Ģenerālkonferences jauniešu nodaļas mājaslapā:

“Globālās jauniešu dienas vīzija ir atdzīvināt Adventistu jaunatni kā globālu kalpošanas kustību, kas tiecas pasludināt mūžīgo evaņģēliju un vēsti par Jēzus Otro nākšanu.

Reliģiska ticība neaprobežojas tikai un vienīgi ar baznīcas apmeklēšanu un svētrunu klausīšanos. Patiesā ticība atklāj citiem Dieva mīlestību, dzīvojot pēc tā parauga, kādu Jēzus mums ir atstājis: caur dažādām pašreizējām darbībām, kuras izmisisajai

pasaulei norāda uz vienīgo cerību, uz ko varam cerēt Jēzus nopelna dēļ. Pamatojoties uz Jēzus pēdējiem vārdiem līdzībā par labo samarieti - “Nu tad ej un dari tu arī tāpat” (Lūkas 10:25-37), Globālās jauniešu dienas tēma ir “Esi svētruna.””

Šajā Sabatā jauniešu mērķis ir pašiem būt svētrunai, nevis klausīties vai līdzdalīt tradicionālo svētrunu. Tā ir patiesā mīlestība darbībā. Šis ir praktisks veids, kā piepildīt Kristus izteikto misijas uzdevumu pasludināt evaņģēliju visai pasaulei. Nav lielāka prieka, kā sekot Jēzus pēdās, būt Viņa rokām un kājām, iespaidojot un mainot dzīves, lai tās iegūtu jēgu.

Arī regulāri, katru Sabatu, jauni cilvēki draudzēs kalpo kā sagaidītāji vai piedalās viesmīlības kalpošanā. Daži ir izcili garšīgu maltīšu sagatavošanā un pasniegšanā. Gluži kā gudrais Salamans saka: “Visu, ko tava roka spēj ar taviem spēkiem veikt, to dari.” Nav robežu cilvēkam, kurš, noliekot malā savu ES, ļauj Svētajam Garam izmantot viņu.

Mana lūgšana ir, lai Kristus misijas devīze kļūtu par tavu personīgo misijas devīzi. Visu apkopojot, nekad neaizmirsti, ka iemesls, kādēļ tu šodien esi daļa no Dieva lielās ģimenes, ir tie mācekļi, kuri pirms tevis bija uzticīgi Jēzus aicinājumam. Tie to līdzdalīja kādam, kurš to līdzdalīja vēl kādam citam, kurš savukārt to līdzdalīja ar tevi, un nu tu esi glābts Dieva žēlastībā.

Šis *kāds*, kurš dalījās labajā vēstī ar tevi varbūt ir bijis tavs tēvs vai māte, bet zini? Viņi dalījās. Šis *kāds* varbūt bija draugs vai kaimiņš, bet zini? Viņi dalījās. Šis *kāds* varbūt bija klasesbiedrs vai skolotājs. Bet viņi dalījās. Varbūt tas bija evaņģēlists vai sludinātājs. Arī viņi dalījās. Dievam visos laikos ir bijuši uzticīgi, paklausīgi mācekļi, kas ar prieku līdzdalīja vēsti par glābšanu, kuru šodien arī tev un man ir iespēja līdzdalīt citiem.

Vai tu zini kādu tavā apkārtnē, tuvākajā sabiedrībā, skolā vai kur citur, kuram ir vajadzība tikt glābtam? Vai tu zini kādu, kura dzīve uzlabotos tikai tāpēc vien, ja tie zinātu, ko Dievs var darīt viņu labā, gluži kā to ir darījis tavā dzīvē? Vai tev ir kāda dāvana vai talants, vai jebkas cits, kas varētu kādam palīdzēt kļūt par Jēzus sekotāju?

Tagad pavadīsim dažas minūtes lūgšanās un lūgsim Dievam, lai Viņš liek kādu cilvēku tavā sirdī, kuru tu varētu aizsniegt un mantot Kristum.

Jautājumi diskusijām

1. Kas tev šķita īpašs Mateja 28:19,20? Ko tu saskati šajā Jēzus misijas devīzē?
2. Kāda ir Jēzus sekotāju un mācekļu loma misijas darbā?
3. Pārrunājiet, ko tas nozīmē katram no jums, ka Jēzus apsola būt ar mums līdz pasaules galam!

TREŠĀ DIENA: Pirmdiena

Saprotot savu dāvanu

Tēma:

Draudzes kā Kristus miesas funkcijas (vietējā draudze)

Tas attiecas uz garīgajām dāvanām un to, kā jaunieši var izmantot sevi draudzes kalpošanā.

Bībeles teksts: Joēla 3:1,2

Galvenā doma: katram no mums neatkarīgi no tā, cik jauni vai veci esam, ir garīgā dāvana, kas ir jāizmanto kalpošanas darbā, lai Kristus miesa pieaugtu.

Ievads

Šodien mēs koncentrējamies uz Kristus Miesas vai draudzes funkcijām saistībā ar garīgajām dāvanām un to, kā jaunieši var izmantot sevi draudzes kalpošanā. Dieva Svētais Gars ir dots katram Jēzus māceklim. Vasarsvētku dienā bija iepriekš nepiedzīvota Svētā Gara izliešanās, lai piepildītu pravietojumu, kas dots Joēla 3:1,2

Dievs, Svētais Gars, dod garīgās dāvanas katram Dieva draudzes loceklim. Šīs dāvanas tiek dotas, lai tās liētu Kristus miesas veidošanas darbam. Visas dāvanas un prasmes ir vajadzīgas, lai piepildītu misiju. Jaunieši ir īpaši apdāvināti ar dāvanām un prasmēm, kas var būt ļoti efektīvas kalpošanas un misijas darbā.

Daži cilvēki jūtas tā, it kā viņiem nebūtu nevienas dāvanas vai talanta, vai nezina, kā tos atrast. Jauni cilvēki var gūt labumu no garīgo padomdevēju ieskatiem, palīdzot atrast viņu garīgās dāvanas. Turklāt ir daudz noderīgu garīgo instrumentu, kas var palīdzēt šajā procesā. Viens šāds instruments ir iekļauts šodienas svētrunas beigās.

Šodien mēs pavadīsim laiku, lai:

- a. Mācītos vairāk par Svētā Gara lomu
- b. Atrastu dāvanas un prasmes vietējā draudzē
- c. Saprastu, kāpēc katra dāvana un prasme ir nepieciešama, lai piepildītu misiju
- d. Izpētītu dažādas garīgās dāvanas, lai saprastu tavas īpašās garīgās dāvanas

Svētruna

Ir ļoti savīļņojoši zināt, ka Dievs, izvēloties vīrus un sievas Savā pasaulplašajā kustībā, uzlūko vienkāršus cilvēkus, kas veido Kristus ķermeni – draudzi jeb izredzētos. Vienaļga, vai mēs dzīvojam mazās vai lielās pilsētas vai ciemos, vai lauku rajonos, tur, kur ir ticīgo grupa, kas veido Kristus ķermeni, tur vienmēr mūs pavadīs svētība, lai mēs būtu aktīvi dalībnieki Dieva pasaulplašajā kustībā.

Bet kāds ir mērķis? Vai Dievs Pats nevar pildīt visas draudzes funkcijas? Kāpēc Viņam vajag, lai man būtu loma cilvēku glābšanā? Vai gan tā nav Dieva lieta? Vai Dievam tiešām vajag, lai es būtu aktīvs dalībnieks savā draudzē? Šie ir daži jautājumi, kuri jārisina, turpinot domāt par Dieva draudzi.

Pasaki man, kas, tavuprāt, notiktu, ja kādu dienu vietējā ciemata kartupeļu audzētāji atbrauktu uz tavu skolu vai universitāti, lai sniegtu lekciju par “Enšteinu teoriju par relativitāti vai Ņūtonu kustības likumiem” vai par kādu citu līdzīgu tematu? Kāda būtu tava reakcija? Varbūt šoks. Neticība. *Nevar būt. Tas šobrīd nenotiek.* Šādas varētu būt arī manas reakcijas.

Tagad tu vari iedomāties jaunieci no Ēģiptes, kādu rītu ejot pa Jeruzālemes ielām un dzirdot zvejnieku grupu bez izglītības, daiļrunīgi runājam viņa dzimtajā valodā. Starp citu, tie nav ēģiptieši, tie ir ebreji no Jeruzālemes, kas lielākoties runā grieķu vai ebreju valodā, nevis arābu vai aramiešu valodā.

Mēs lasām Apustuļu darbu 2. nodaļā, ka kaut kas tāds patiešām notika. Vasarsvētku dienā Svētais Gars tika izliets uz mazo ticīgo grupu, kas sapulcējās augšistabā. Pēteris piecēlās un sāka sludināt lielajam pūlim, kurš bija atceļojis uz Jeruzālemi uz Pashā svētkiem. Bībele stāsta, ka tad, kad viņš sāka runāt svētrunu, arī citi mācekļi, visbiežāk – neizglītoti zvejnieki –, sāka tulkot Pētera svētrunu tajās valodās, kas bija to ļaužu dzimtās valodas, kuri bija atnākuši svinēt Pashā.

Savas uzrunas laikā Viņš citēja no šī pravietojuma Joēla grāmatā:

“Un tad notiks, ka Es izliešu Savu Garu pār visu miesu un jūsu dēli un jūsu meitas pasludinās nākamās lietas, jūsu vecāji redzēs atklāsmes sapņos, bet jaunie redzēs parādības. Arī pār kalpiem un kalponēm Es izliešu tais pašās dienās Savu Garu.”
(Joēla 3:1,2)

Pravietis Joēls pravietoja nepieredzētu Svētā Gara izpausmi tieši pēdējās dienās. Šeit pravietots, ka jauni cilvēki redzēs vīzijas un atklāsmes par to, ko Dievs vēlas viņu dzīvē. Tas tiks apstiprināts ar gudrību, kas dota gados vecākiem kristiešiem sapņos.

Piepildījums

Šo pravietojumu Pēteris pieminēja Vasarsvētkos, bet, tāpat kā daudziem citiem Bībeles pravietojumi, tam ir divkārša loma – tas ir ļoti nozīmīgs un piemērojams pēdējām dienām. Apustulis Pāvils apstiprināja Svētā Gara lomu dāvanu došanā Dieva draudzei. 1.Korintiešiem 12:4-11 viņš izceļ dažādas dāvanas, kas tiek piešķirtas ticīgajiem, caur Svēto Garu. Tādas dāvanas kā, piemēram, skolotāji, valdības vadītāji, mācītāji un vienkāršie palīgi.

Elena Vaita raksta:

“Dievs draudzē ir ielicis dažādas dāvanas. Tie ir dārgakmeņi viņu pareizajā vietā, un visi var darboties, gatavojoties Kristus nākšanai” (Evaņģēlija kalpi, 481.lpp (oriģ.))

No rakstiem ir ļoti skaidrs, ka Dievs nekad neplāno, lai visas garīgās dāvanas būtu vienā personā. Tāpat ir ļoti skaidrs, ka Dievs vēlas un nodrošina, ka visi, kas piedzimuši no Svētā Gara, kļūst par vienas vai vairāku garīgo dāvanu saņēmējiem. Lūdzu, ņemiet vērā, ka garīgās dāvanas nav dabiski talanti, tas nav kaut kas, kas ir ikvienam, bet tikai tiem, kas piedzīvojuši garīgo jaunpiedzimšanu. Visas dāvanas, tostarp ticības un žēlastības dāvana, cilvēcei ir dotas no Dieva Svētā Gara. Tā ir mūsu privilēģija – tās saņemt un izmantot Dieva nolūkiem. Kā kristiešu mācekļi, katrs adventistu jaunietis var būt pārliecināts, ka šī dāvana ir viņam pieejama, kā tas ir katram kristietim – jaunam vai vecam, nobriedušam vai nenobriedušam.

Apsolījums

Pirms Jēzus atstāja šo zemi, Viņš saviem mācekļiem deva apsolījumu, ka Viņš tiem sūtīs Aizstāvi, Svēto Garu. Balstoties Jēzus teiktajā, Svētais *Gars pārlicina pasauli par grēku, taisnību un tiesu*. Gars ir funkcionāls un darbojas ikkatra ikdienā, neatkarīgi no tā, vai mēs to saskatām vai nesaskatām. Viens no Svētā Gara uzdevumiem ir apveltīt Dieva bērnus ar garīgajām dāvanām. Šīs dāvanas atšķiras atkarībā no mūsu spējām un garīgā brieduma. Katra no šīm garīgajām dāvanām ir dota, lai celtu Dieva draudzi un sagatavotu katru mācekli kalpošanai.

„Tu esi Kristus miesa. Nereti iznāk, ka draudze ir pretrunā ar Svētajiem Rakstiem, ja tā apgalvo, ka ir Svētā Gara dāvanu izsīkums, bet Bībele saka: Tā nav taisnība! Tu esi Kristus miesa. Ja mēs paļaujamies uz Dieva Vārdu, tad ticam tam, ka Viņš ir apveltījis vai vismaz ir gatavs apveltīt ikkatru vietējo draudzi ar dāvanām, kas nepieciešamas dzīvībai, veselībai, izaugsmei un kalpošanai.” - *Džons Stots (John Stott)*

Kā lai es uzzinu, kādi ir mani talanti? Vai man vispār ir kādi talanti? Ko darīt, ja es neesmu saņēmis Svētā Gara dāvanu? Vai ir iespējams, ka man ir garīga dāvana, bet es neesmu piepildīts ar Svēto Garu?

Vienkāršā atbilde šiem jautājumiem ir šāda: kopš mirkļa, kad esi kļuvis par daļu no Kristus miesas, ir jāatzīst, ka tev ir Svētais Gars. Tieši Svētais Gars ir Tas, Kurš pārlicina vīru un sievu sirdis, ka tie pieņem Jēzu par savu Glābēju un kļūst par Dieva izredzētajiem. Citiem vārdiem sakot, Jēzus velk mūs pie Sevis caur Svēto Garu. Tas ir Gars, kas velk cilvēkus pie Jēzus. Jēzus saka: *“Gars dara dzīvu, miesa neder nenieka; vārdi, ko Es jums runāju, ir gars un dzīvība.”* (*Jāņa ev. 6:63*) Tālāk Jāņa 16:8 Kristus saka, ka Svētais Gars ir Tas, Kurš pārlicina mūs par grēku. Kopš mirkļa, kad esi pieņēmis Jēzu Kristu par savu Kungu un Glābēju un esi apzināti nolēmis kļūt par daļu no Viņa miesas – piederēt Viņa draudzei –, tu saņem Svētā Gara dāvanu. Vēl viena patiesība ir tāda, ka ikviens, kurš ir saņēmis Svēto Garu, ir saņēmis vismaz vienu Svētā Gara dāvanu.

Gara dāvanas var tikt atpazītas daudzos veidos, bet visklasiskākais un vienkāršākais veids ir, kad citi Kristus miesas locekļi to tev apstiprina. Es iedrošinu visus jauniešus ar lūgšanām apsvērt ideju aizpildīt “Gara Dāvanu Testu”. Tas ir atrodams šeit:

(<https://youth.adventist.org/Resources/Spiritual-Gifts-Assessment>) Šis tests palīdzēs atšķirt

Gara dāvanas un tavas stiprās puses, lai tās varētu izmantot misijā, uz kuru Dievs tevi ir aicinājis.

Katram no mums, neatkarīgi no mūsu vecuma, ir Gara dāvana. Šīs dāvanas ir jāattīsta un jāizkopj, lai celtu Kristus miesu un kalpošanas darbu. Senā pagātnē, pirms vispār bija tāds *online tests*, Kristus miesas dalībnieki izmantoja savas dāvanas, lai celtu un veidotu Dieva draudzi. Daudzos gadījumos dāvanu atpazīna tieši apkārtesošie draudzes locekļi. Dažas no dāvanām ir vieglāk pamanīt, nekā citas. Kad tu atklāsi, kāda ir tava Svētā Gara dāvana, un liksi to lietā savā vietējā draudzē, tad liela izaugsme notiks ne tikai vietējā draudzē, bet arī tavā paša dzīvē.

Ir ļoti viegli atšķirt, kuri ir apdāvināti mūziķi vai dziedātāji. Cilvēki, kuriem ir viesmīlības dāvana, ir ļoti silti, draudzīgi un atvērti. Daži cilvēki dabiski ir lieliski pavāri un priecājas, ja var gatavot citiem. Citiem ir dota spēja mācīt un dalīties ar Dieva Vārdu. Ir daži, kuri vienkārši pēti Dieva Vārdu, lai nodrošinātu pareizu Rakstu sapratni un interpretāciju.

Daži no cilvēkiem ir dabiski vadītāji un tiem ir dotas organizatoriskās dāvanas un spēja sadalīt atbildības. Dievs citus ir svētījis ar medicīniskām prasmēm. Šodien ir pieaugošs skaits dāvanu un talantu, kuri tiek likti lietā, lai pasludinātu evaņģēliju.

Jauni cilvēki, kuriem ir dāvana audio-vizuālajās tehnoloģijās ir bijuši par īpašu svētību Kristus miesai. Daudzi ir izmantojuši dāvanu tieši interneta jomā, lai nodrošinātu tiešraides mūsu dievkalpojumiem internetā. Citi veido mājaslapas un vizuālos materiālus. Vienkārši nav robežu tam, kādus talantus Dievs dod Saviem bērniem, lai tie nestu svētību Dieva draudzei.

Tas nemaz citādi nebūtu bijis iespējams evaņģēlijam aizsniegt tādas pasaules vietas, kuras tagad tiek aizsniegtas, pateicoties tādiem brīnišķīgiem jauniešiem kā tu, kurus Dievs ir apdāvinājis ar dāvanām un kuri ir veltījuši savu laiku un enerģiju Dieva darbam!

Visi Dieva bērni ir aicināti būt par kalpotājiem. Mācītāji ir aicināti būt par ganiem. Kāda ir gana loma? Gans rūpējas par avīm. Viņu galvenais uzdevums ir uzturēt kārtībā ganāmo pulku. Kalpotājs, no otras puses, ir palīgs. Tātad Dievs ir katram draudzes loceklim dāvājis sevišķu spēju un atbildību, lai kopīgi atbalstītu draudzes ganu un viņa lomu, ganot avis.

Draudzes vecākie, diakoni un citi kalpotāji vairāk funkcionē kā kalpotāji, atbalstītāji, kas palīdz ganam. Katrs draudzes loceklis Jaunajā Derībā pildīja tādu lomu. Tie nebija cilvēki, kas uzraudzīja un kontrolēja ganu, bet tieši otrādi, kopā ar viņu sadarbojās darba darīšanā un vēsts sludināšanā.

Daļa no draudzes vadītāju atbildībām ir apmācīt draudzes locekļus pielietot tiem dāvatās Svētā Gara dāvanas un efektīvi tās izlietot misijas darbā. Lai gan dāvanas daļa Svētais Gars, tomēr tā ir mūsu atbildība precīzi un efektīvi izmantot šādu talantīgu cilvēku, lai iegūtu vislielāko labumu no šīs svētības. Jauniešu Gara dāvanas un talanti ir sevišķi svarīgi, lai piepildītu misijas uzdevumu.

Tātad, kā tu redzi sevi izlietojam savus talantus, lai atbalstītu savu vietējo draudzi tās attīstībā?

Lūdzu ņemiet vērā, ka Gara dāvana nav tas pats, kas dabiskais talants (*ikvienam ir dabiskie jeb iedzimtie talanti, bet tikai atdzimušam Kristietim pēc Svētā Gara saņemšanas ir Gara dāvana*).

1. Izpildi “Gara Dāvanu Testu”: <https://youth.adventist.org/Resources/Spiritual-Gifts-Assessment>
2. Meklē padomu no dievbijīgiem un pieredzējušiem draudzes cilvēkiem, lai uzzinātu, kā vislabāk izmantot tev doto Dieva dāvanu vietējā draudzē.
3. Atveldi šonedēļ laiku tam, lai lūgtu Dievam, lai Viņš tev atklāj, kāda ir tev dotā dāvana un kādā veidā vari likt to lietā Kristus misijā. Lūdz, lai Dievs palīdz atšķirt iedzimtos talantus no Gara dāvanām.
4. Atrodi kādu vietējā draudzē, kuram uzticies, un dalies ar savu vēlmi vai nastu par Dieva darbu. Jautā, vai ir kādas iespējas, kur tava dāvana var tikt lietderīgi likta lietā.
5. Lūdz pēc Svētā Gara piepildījuma un vadības, lai varētu būt lietderīgs darbinieks savā draudzē.
6. Ja sākumā nesaņem pozitīvu atbildi vai atsaucību, neesi nomākts. Tas notiek diezgan reti, kad jaunie cilvēki uzreiz ar pirmo atrod savu īsto vietu kalpošanā, kur tie ir vistalantīgākie. Trenē pacietību un turpini lūgt, lai Dievs atver durvis tavai dāvanai tikt pielietotai. Dažreiz tas aizņem pat nedēļas vai mēnešus, dažreiz pat gadus, bet Dievs ir uzticams un sūtīs kādu, lai palīdzētu tev atklāt dāvanu un vislabāk likt to lietā.

Iespējams, ka tev ir vairāk par vienu Gara dāvanu. Ja tā, Dievs sagaida, ka tiks izmantotas visas dāvanas, lai Viņam kalpotu. Katram ir paredzēts darbs Dieva lielajā darbā, glābjot

pazudušos. Tev ir uzticēts īpašs uzdevums, kuru neviens cits nespēj veikt. Mans jaunais draugs, lūdzu zini, ka jebko, ko Dievs ir tev uzticējis, neviens cits nespēs paveikt. Nekad neatsaki iespējai kalpot. Tavi talanti ir doti tev no Dieva, lai Viņam kalpotu. Lai tev izdodas atrast savu īsto vietu, kur Gara dāvana var tikt attīstīta Dieva darbam.

Jautājumi diskusijām:

1. Praviētis Joēls aprakstīja laiku, kad Dieva Gars tiks izliets pār jauniem un veciem, pār vīriem un sievietēm. Pārrunājiet šī pravietouuma nianšes.
2. Kādi ir veidi, kā tu vari identificēt Svētā Gara dāvanas?
3. Atrodi laiku, lai atlasītu Gara dāvanas, kuras sastopamas Rakstos. Pēctam uzraksti sarakstu ar savām Gara dāvanām.

CETURTĀ DIENA: Otrdiena

Pie kā ir Dieva nauda?

Tēma:

Jauniešu atbildība būt gudriem namturiem

Kā jaunieši var tikt iesaistīti vietējās draudzes finansēs?

Bībeles teksts: 2.Korintiešiem 9:7

Galvenā doma: Vissvarīgākā mācība tematā par kristīgo namturību ir tā, ka Dievs mani mīl. Otrā – Dievs radīja mani un visu, ko redzu sev apkārt.

Ievads

Dievs deva vislabāko un pats Sevi, kad Viņš deva Savu dēlu Jēzu mūsu grēku upurim. Pat pirms tā Viņš mums deva visu, ko Viņš šajā pasaulē radīja, ieskaitot gaisu, ko elpojam, un saules gaismu ikdienā. Mums pilnīgi nekā nav iespējams pārspēt Dievu došanā. Tā dabīgi nāk no Dieva un visiem tiem, kas katru dienu bauda Viņa svētības.

Šodien mēs pavadīsim mazliet laika, ieskatoties kristīgās namturības būtībā. Mēs diskutēsim par jauniešu atbildību attiecībā uz atbalstu vietējai draudzei. Bībeliskais kristīgās namturības koncepts dažreiz tiek pārprasts, kā rezultātā par šo tēmu reti tiek mācīts.

Mēs šodien mācīsimies, ka Dievs ir visa īpašnieks. Viņš izsauca esamībā mūs un visus dzīvos radījumus. Cilvēki ir visinteliģentākās būtnes no visas Dieva radības. Dievs mums ir uzticējies atbildību par visu viņa radību, lai gudri to pārvaldītu Viņa godam. Tas iekļauj visu radību, tāpat kā mūsu laiku, talantus un materiālos resursus.

Tam, kā mēs lietojam šos resursus un ko no tiem izvīzām par prioritāti, ir liela saistība ar to, cik ļoti vērtējam un izprotam visu, ko Dievs ir darījis mūsu labā. Mēs pavadīsim mazliet laika, iedziļinoties, kā jaunieši var atbalstīt vietējo draudzi ar savu laiku un talantiem, kā arī diskutēsim, kā viņiem būt iesaistītiem savas vietējās draudzes finanšu jautājumos.

Šodienas tēmā aplūkosim:

- a. Kristīgās namturības pamatsastāvdaļas
- b. Kā jaunieši var veltīt savu laiku un talantus, lai atbalstītu misiju
- c. Kāpēc Dievam vajadzīga nauda
- d. Kā jaunieši var būt iesaistīti vietējās draudzes finansēs un misijā

Svētruna

“17. gs. beigās vācu sludinātājs Augusts H. Franke nodibināja bērnu namu, lai rūpētos par Halles bez pajumtes palikušajiem bērniem. Kādu dienu, kad Frankem izmisīgi bija nepieciešami līdzekļi, lai turpinātu savu darbu, nabadzīga kristiešu atraitne piekļāvēja pie viņa durvīm, lai lūgtu pēc dukāta un zelta monētas. Savas finansiālās situācijas dēļ viņš laipni, bet nožēlas pilns pateica, ka nevar viņai palīdzēt.

Drosmi zaudējusi, sieviete sāka raudāt. Viņas asaru aizkustināts, Franke aicināja viņu uzgaidīt, kamēr viņš devās uz savu istabu lūgt. Pēc tam, kad viņš bija meklējis Dieva padomu, viņš juta, ka Svētais Gars vēlais, lai viņš maina savu lēmumu. Tā nu, uzticoties Kungam, ka tas parūpēsies par visām viņa vajadzībām, viņš iedeva viņai naudu. Divus rītus vēlāk viņš saņēma pateicības vēstuli no atraitnes. Viņa pieminēja, ka viņa devības dēļ viņa ir lūgusi Kungu apbērt bērnu namu ar dāvanām. Tajā pašā dienā Franke saņēma 12 dukātus no kādas turīgas sievietes un vēl 2 no drauga Zviedrijā. Viņš domāja, ka ir bagātīgi atalgots par palīdzību atraitnei, bet drīz viņš saņēma ziņu, ka bērnu nams saņems 500 zelta gabalu no Prinča Lodevika van Vurtenburga muižas.

Kad viņš to izdzirdēja, Franke raudāja pateicībā. Uzpurīgi gādājot par atraitnes vajadzībām viņš bija padarīts bagātāks, ne nabagāks.”

(W. A. Criswell, A Guidebook for Pastors, p. 154.)

L. Krafts, Krafta Sieru korporācijas vadītājs, kurš apmēram 25% no saviem milzīgajiem ienākumiem daudzus gadus bija devis kristīgiem mērķiem, teica: “Vienīgā investīcija, ko jebkad esmu ieguldījis, saņemot atpakaļ pastāvīgi pieaugošas dividendes, ir nauda, ko esmu devis

Kungam.” J. D. Rokefelles teica: “Es nekad nebūtu varējis dot desmito tiesu no sava pirmā miljona, ja nebūtu devis desmito tiesu no savas pirmās algas, kas bija 1,50 dolāri nedēļā.”

Nekāds laika, talantu vai naudas ieguldījums, ko dodam Dieva darbam, nekad nevar tikt salīdzināts ar izšķērdīgajām svētībām, ko saņemam katru dienu. Dievam šajā pasaulē pieder viss. Viņa resursiem nav limita. Patiesībā tas ir Viņš, kurš gādā par visām mūsu vajadzībām katru dienu. Šodien mēs veltām laiku, lai pārdomātu Dieva uzticamību pret mums un mūsu atbildi viņam uz to.

Daudzi cilvēki iebilst, kāpēc Dievam vai draudzei vajadzīga nauda. Tā kā Dievs ir visa īpašnieks, vai viņš nevar nodrošināt visus resursus, parūpējoties par savu lietu? Tad nu tiešām un godīgi – ko gan draudze dara ar manu naudu? Kāda gan atšķirība vai es dodu vai nē? Vai mana došana vai dotā daudzums rada būtisku atšķirību, piepildot Dieva plānu un misiju darbam uz šīs zemes?

Angļu sludinātāja un teologa Endrjū Fullera dzīves pieredze ilustrē šo patiesību. Džeimss Dafs grāmatā “Patiesības uzliesmojumi” (*Flashes of Truth*) stāsta par laiku, kad Fullers devās uz savu dzimto pilsētu, lai vāktu naudu ārzemju misijām. Viena no viņa kontaktpersonām bija kāds sens draugs. Kad viņš pastāstīja par vajadzību, vīrietis teica: “Nu, Endrjū, redzot, ka tas esi tu, es došu tev piecus dolārus.” “Nē,” Fullers teica, “es nevaru ņemt tavu naudu manis dēļ, redzot, ka tas esmu es,” – un viņš pasniedza banknoti atpakaļ. Vīrietis saprata viņa domu. “Endrjū, tev taisnība. Lūk, desmit dolāri, redzot, ka tas ir Jēzum Kristum.” Dafs secina: “Atcerēsieties, tas nav naudas daudzums, ko dodam, lai palīdzētu Kunga darbā; tas ir motīvs, uz ko Viņš skatās.”

Lūk, ko Bībele saka: “Tu Kungs, mūsu Dievs, Tu esi cienīgs saņemt slavu, godu un spēku, jo Tu esi radījis visas lietas, ar Tavu gribu visas lietas bija un ir radītas.” (Atklāsmes 4:11) Mēs esam vajadzīgi Viņam, mēs pilnībā, ne tikai mūsu nauda un talanti, un prasmes, bet Viņam ir vajadzīga visa mūsu būtne, mūsu dvēseles, lai tās būtu kopā ar Viņu mūžīgi.

“Tam Kungam pieder zeme un viss, kas to piepilda, zemes virsus un viss, kas uz tā dzīvo.” (Ps. 24:1)

Tātad, kad Dievs radīja cilvēku, Viņš iedeva cilvēkam visu, kas viņam bija vajadzīgs, lai būtu laimīgs un justos ērti uz zemes. Viņš deva mums upes un okeānus, sauli un zvaigznes, kokus un augļus, visu. Dievam nekas nav vajadzīgs, jo Viņam pieder viss. Tomēr viņam vajadzīgs, lai ikviens un viss būtu iesaistīts un nodarbināts tajā, ko Viņš vēlas darīt uz šīs zemes.

Mēs jau noskaidrojām, ka Dieva misija un mērķis mums ir iet un darīt par mācekļiem, kas darīs citus par mācekļiem, kuri turpinās šo darbu, līdz visi, kas vēlas būt izglābti, būs izglābti. Kamēr

vien uz šīs zemes ir cilvēki, kas nav Dieva draudzē, misija vienmēr ir aktuāla. Un, kamēr vien šī misija ir aktuāla vai nepieciešama Dievs vienmēr prasīs mūsu palīdzību, Viņš prasa mūs, mūs visus, mūsu dzīvi, mūsu laiku, mūsu talantus, mūsu prasmes un, jā, mūsu naudu.

Vissvarīgākā mācība kristīgajā nāturībā ir tā, ka Dievs mani mīl. Otrā ir tā, ka Dievs radīja mani un visu, ko redzu sev apkārt. Ne tikai Dievs mani mīl un mani radīja, bet Viņam pieder viss, ieskaitot mani. Vēl būtiskāk – Viņš ir tas, kurš gādā par mani, aizsargā mani un dod man dzīvību katru mirkli, ko dzīvoju. Viņš nodrošina gaisu, ko elpoju, tā nu katrs elpas vilciens, ko veicu, arī pieder Viņam.

Acis, ko lietoju, lai redzētu, ir radījis Dievs. Smadzes, ko lietoju, lai domātu un mācītos, ir radījis Dievs. Rokas, ko lietoju, lai rakstītu un strādātu – Dievs arī tās ir radījis. Kājas, ko lietoju, lai skrietu un lektu spēlēs, kurās iesaistos – Dievs man ir devis arī tās. Pirksti un acis, ko lietoju, lai rakstītu uz sava datora vai sūtītu īsziņas savā elektroniskajā ierīcē – jā, Dievs radīja arī tos. Un smadzeņu jauda un zināšanas, ko izgudrotāji lietoja, lai izveidotu tās ierīces – arī tie pieder Dievam.

Man šķiet, ka jautājums ir: kas tāds man pieder, kas nebūtu Dieva vai nenāktu no Dieva? Vienīgā patiesībā atbilde ir nekas. Ir tā, ka, lai kurš arī radīju vai izveidotu kaut ko, viņam ir tiesības uz to. Attiecīgajai personai ir arī tiesības noteikt, kā šis īpašums tiek lietots. Mūsdienās daudz tiek runāts par autortiesībām. Vai nu tas būtu rūpnīcā ražots produkts vai intelektuāls īpašums, vai programmatūra, vai zinātnisks darbs, tā radītājs vai komponists ir tiesīgs uz šo īpašumu un nosaka, kā tas var vai nevar tikt lietots.

Dievs ir īpašnieks visam uz šīs zemes, un Viņam ir tiesības noteikt, kā viss Viņa īpašums tiek lietots. Viņš var pieprasīt to visu, daļu vai neko. Lai ko arī Viņš nolemtu darīt, Viņš joprojām ir īpašnieks un patur sev tiesības izlemt, kā Viņš grib, lai tiktu lietots Viņa radītais.

Dievs radīja cilvēku, lai tas Viņam kalpotu, Viņu mīlētu, Viņu godinātu un Viņam paklausītu. Bet Viņš neapstājās tur, kad cilvēks sacelās pret Dievu un no Viņa aizgriezās, Viņš deva Savu vienīgo Dēlu, lai glābtu cilvēku un atgūtu viņu sev. Tā galu galā cilvēks pieder Dievam dubultā – radīšanas un glābšanas dēļ.

Viss, ko Dievs prasa pretī, ir tas, ka mēs Viņu godājam kā savu Radītāju un Glābēju, nododot visu sevi Viņam. Kad nododam savu visu Viņam, tad ir dabīgi, ka viss, kas mums ir un kas esam, pieder Viņam, lai tiktu Viņa lietots. Bet Dievs mums dod brīvību lietot visu, ko Viņš dod, mūsu

pašu labā. Viņš vienkārši lūdz, lai, atzīstot Viņa pārvaldību, mēs dodam kādas no šīm dāvanām un talantiem, un laika, un naudas lietošanai Viņa misijā.

Vēl ir tik daudz citu jaunu cilvēku, kuri vēl nezina, cik ļoti Jēzus mīl un rūpējas par viņiem. Dievam vajadzīgs, lai mēs visi palīdzētu padarīt tos par Viņa mācekļiem. Viņam vajadzīgi visi mūsu talanti, mūsu laiks un resursi, lai tos lietotu, aizsniedzot viņus tādā pašā veidā, kā cits deva savējos, lai aizsniegtu mūs. Viņš neprasa no mums nekā tāda, ko Viņš jau nebūtu nodrošinājis. Un tomēr Viņš neprasa no mums visu.

Dievs saka, lai dodam savu labāko. Es pieņemu to, ko tu uzskati par labāko, labāko tava laika daļu, labāko no taviem talantiem, labāko no tavas naudas, labāko no tavas dzīves. Galu galā, Viņš saka, Es atdevu savu labāko tevis dēļ. Patiesībā Es atdevu tev visu.

Kad Dievs deva Savu dēlu Jēzu kā upuri par mūsu grēkiem, Viņš ne tikai deva vislabāko, Viņš atdeva visu. Atdodams Jēzu, Dievs burtiski atdeva pats Sevi. Dieva dāvana tika brīvi dota visiem, kas vien Viņu pieņemu. Bībele saka: *“Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlēja, ka Viņš devis Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību.”* (Jāņa 3:16)

Šī lielā upura dēļ visi, kas pieņem šo dāvanu, ir tiesīgi kļūt par Dieva dēliem un meitām. *“Bet, cik Viņu uzņēma, tiem Viņš deva varu kļūt par Dieva bērniem, tiem, kas tic Viņa Vārdam.”* (Jāņa 1:12) Šī ir Dieva visīpašākā dāvana, ko Viņš par brīvu iedevis mums visiem. Viņa izšķērdīgo dāvanu dēļ mēs esam privilēģēti saukties par Dieva dēliem un meitām, mantiniekiem un Kristus līdzmantiniekiem.

Lai gan ir tikai oktobris, mana meita, man šobrīd rakstot, atgādināja, ka Ziemassvētki ir gandrīz klāt. Patiesībā viņa teica, ka ir jau Ziemassvētki. Ziemassvētki daudziem nozīmē dot un saņemt dāvanas. Vairums cilvēku priecājas par domu, ka saņems dāvanas, bet piemērs un princips, ko ir devis mūsu Debesu Tēvs, ir – dot ir daudz patīkamāk nekā saņemt.

Īstenībā, kad mēs dodam savu laiku, talantus un resursus Dievam, mēs vienkārši dodam atpakaļ no tā, ko Viņš mums jau ir devis vai ko mēs jau esam saņēmuši. Mēs nedodam Dievam ar mērķi saņemt. Mēs Viņam dodam no tās pārpilnības, ko jau esam saņēmuši. Vai tas ir mūsu laiks, vai talanti, vai materiālie resursi, viss nāk no Viņa, un tās ir Viņa svētības, no kurām dodam Viņam atpakaļ. Pāvils uzsver šo principu, kad Viņš Apustuļu darbu 20:35 saka: *“Svētīgāk ir dot nekā ņemt.”* Un 2. Korintiešiem 9:7 viņš saka: *“Priecīgu devēju Dievs mīl.”* Došana ir prieks tiem, kas piedzīvo Dieva svētības.

Mūsu laika, talantu un materiālo resursu došana ir tāda pati pielūgsmes daļa kā lūgšana vai dziedāšana, vai Bībeles lasīšana. Katrreiz, kad nākam Dieva tuvumā, lai kur arī tas būtu, mums vajadzētu Viņam pienest savu vislabāko. Tas ir labākais no mūsu laika, labākais no mūsu talantiem un labākais no mūsu materiālajiem resursiem.

Pāvils atkal saka: *“Ikviens lai dara, kā tas savā sirdī apņēmiēs, ne smagu sirdi vai piespiests.”* (2. Korintiešiem 9:7) Kā Dieva svētību baudītājiem mums jābūt priecīgiem un labprātīgiem namturiem.

Kad tu domā par visu, ko Dievs tev ir devis, vai ir kaut kas pārāk dārgs vai svēts, lai to dotu Dievam?

Visā, ko Dievs no mums prasa, Viņš jau ir pārspējis mūs devībā. Piemēram, Dievs prasa, lai dodam Viņam septīto daļu sava laika katru nedēļu atpūtas un pielūgsmes formātā. Šī prasība nav tik liela, ja pārdomājam, ka Viņš jau ir devis mums 6 dienas personīgai lietošanai. Viss laiks pieder Viņam. Tā vietā Viņš vienkārši saka: “Piemini sabata dienu, ka tu to svētī.” Šis 24 stundu periods ir viss, ko Dievs prasa tikai un vienīgi Sev, bet patiesībā un faktiski viss laiks pieder Viņam un to vajadzētu lietot Viņa godam.

Līdzīgi Dievs apgalvo, ka viena desmitā no mūsu finansiālajiem vai materiālajiem resursiem pieder Viņam. Visa mūsu peļņa un ienākumi tiešām pieder Viņam. Viņš tikpat labi varētu pateikt, ka Viņam vajag vairāk par desmito daļu, bet Viņš atļauj mums paturēt deviņas desmitdaļas, lai mēs tās lietotu, kā uzskatām par labāko. Ja Dievs atņemtu mums spēju nopelnīt vai izlemtu aizturēt papildus finansiālās svētības no mums, mums nevarētu būt nekādu iebildumu, jo viss pieder Viņam. Ja Viņš nolemj vairot tava kaimiņa finansiālos resursus vairāk nekā tavējos, tu nevari ar viņu strīdēties. Tās ir Viņa tiesības. Viņš ir visa īpašnieks, un Viņš izlemj, kā Viņš izdala Savus resursus.

Bet ir kas vēl. Ne tikai Dievam viss pieder un Viņš prasa daļu mūsu resursu pats Sev, Viņš vēl apgalvo, ka, ja mēs klausām Viņam un uzticīgi atdodam to, ko Viņš prasa, Viņš vairo to, kas atliek pāri pār to, kā mēs jebkad spētu iztēloties. Paskatīsimies uz divām rakstu vietām, kur Dievs izsaka šos apsolījumus. Vispirms mēs lasīsim Maleahijas 3:8-10.

Vai ir pareizi, ka cilvēks krāpj Dievu, kā jūs Mani krāpjat? Jūs tad sakāt: kā tad mēs Tevi krāpjam? - ar desmito tiesu un labprātīgiem upuriem. Tādēļ jau jūs esat nolādēti, tā ka viss krīt jums no rokām un iet jūsu rokās bojā, jo jūs visi vienā kopā cits pār citu Mani krāpjat!

Bet atnesiet katrs savu desmito tiesu pilnā vērtībā Manā klētī tā, lai arī Manā mājā būtu barība, un pārbaudiet tad Mani šai ziņā, saka Tas Kungs Cebaots, vai Es arī neatvēršu debess logus un nelikšu svētībai pa tiem pārpilnībā nolīt pār jums!

Cik skaists apsolījums tiem, kas ir uzticīgi, dodot atpakaļ Dievam to, kas Viņam taisnīgi pieder. Bet ievēro, ka ir izteikts arī lāsts tiem, kas nav uzticīgi!

Otrais apsolījums ir atrodams Jesajas 58:13,14.

Kad tu atturi savu kāju no sabata pārkāpšanas un nedari Manā svētā dienā pēc savas patikas, bet nosauc dusas dienu par svētu prieku un par Tā Kunga svēto dienu un to turi godā, neizlietodams to saviem ceļiem, sava veikala nokārtošanai un tukšām valodām, tad Tas Kungs būs tavš prieks, Es tevi vadīšu zemes augstumos un tev došu tava tēva Jēkaba mantojumu, jo Tā Kunga mute tā ir runājusi.

Paklausība Dievam vienmēr nes lielas dividendes. Kad mēs Dievu turam pie Vārda un uzticīgi pagodinām Viņu kā labi namturi, Viņš pārsteidzoši pavairo svētības, kuras jau bija mums paredzējis. Dievs deva Savu labāko un Savu visu, kad Viņš deva Jēzu kā samaksu par mūsu grēkiem.

Jautājums šodien ir, kas ir pārāk daudz vai pārāk vērtīgs man, lai to atdotu Dievam pēc visa, ko Viņš ir devis man. Vai desmitā daļa no maniem ienākumiem un brīvprātīgie ziedojumi ir par daudz, lai atdotu tos atpakaļ Dievam? Vai dažas stundas mana laika katru dienu vai katru nedēļu ir par daudz, lai atdotu Dievam? Vai ir par daudz lietot savas dāvanas un talantus kalpošanā Viņam, lai svētītu kādu vai būtu par liecību? Vai es gribu pienest mīlestības upuri Viņam pēc visa, ko Viņš ir darījis man?

Atceries: labs namturis pārvalda laiku, spējas, resursus un naudu, ko Dievs viņam devis.

Jautājumi diskusijām:

1. Kas ir pamatā kristīgajai namturībai? Kāpēc Dievs paturējis Sev tiesības prasīt mums, lai dodam daļu laika, talantu un resursu?
2. Kādu daļu mūsu laika un finansiālo resursu Dievs nosauc par Saviem?
3. Debesis mums deva savu vislielāko dāvanu, kad tās atdeva Jēzu kā upuri par mūsu grēkiem. Pārrunājiet to!

PIEKTĀ DIENA: Trešdiena

Sekošana līderim

Tēma:

Draudzes vadības paradigma – *vietējās draudzes struktūras skaidrojums; ko jaunatne var iegūt, ja sadarbojas.*

Bībeles teksts: Apustuļu darbi 6:3,4

Galvenā doma: Iekšējā draudzes organizācija arī šodien joprojām ir veicinošs faktors tās izaugsme un attīstībā.

Ievads

Debesīs pastāv kārtība un struktūra. Tāpēc, ka Dieva draudze uz zemes ir Viņa atspoguļojums, Dievs sagaida Debesu kārtību arī mūsu ikdienas darbībās. Dievs Savas draudzes organizatorisko struktūru izveidoja, sākot jau no praviešu dienām. Viņš vienmēr bija izvēlējies vīriešus un sievietes kalpošanai kā līderiem dažādos vēstures laika posmos.

Mūsdienās nav nekādu atšķirību. Patiesībā pēc Jēzus atnākšanas uz mūsu zemi un došanās atpakaļ uz Debesīm draudzes izaugsme notika tik ātri, ka radās neatliekama nepieciešamība uzsākt organizatorisko darbu. Pēc daudzām lūgšanām Jaunās Derības draudzes dalībnieki iecēla personas dažāda veida kalpošanās.

Šodien mēs pavadīsim kādu laiku, apskatot vietējo draudžu vadības paradigmu, kā arī to, kā šī vadības paradigma varētu sekmēt draudzes izaugsmi. Draudze mūsdienās ietver dažāda veida kalpošanas, projektu īstenošanas, kas fokusējas sasniedzamajos mērķos. Tā kā pieaug draudžu vajadzības, tā arī vajadzība pēc palīdzības palielinās visos misijas darba aspektos.

Jaunatne var iegūt ārkārtīgi daudz no senioru vadītāju pieredzes, kuri var kalpot kā padomdevēji. Kā sadarbības veicinātājiem jaunajiem cilvēkiem ir daudz ko mācīties un iegūt no to vietējiem vadītājiem.

Šodienas vēsts sevī ietvers:

- a. vietējās draudzes kārtību un struktūru;
- b. kā Dievs izvēlas vadītājus Viņa misijas kalpošanā;
- c. sludinātāju, draudzes vecāko un citu padomdevēju loma vietējā draudzē;
- d. ko jaunatne, būdami kā mentori, var sev iegūt;
- e. vietējo draudžu struktūras izskaidrošana.

Svētruna

Viens no iemesliem, kāpēc draudze ir bijusi spējīga izdzīvot un turpināt izaugsmi cauri gadsimtiem, ir bijis stabilais pamats, uz kura tā ir būvēta. Ja atgriežamies pie draudzes oriģinālās definīcijas un koncepta, mēs ieraugām, ka draudze nav tikai fiziska ēka vai telpa. Tās sastāvā ir cilvēki, *ekklēsia* jeb izredzētie. Draudze ir Kristus ķermenis; tie, kuri atsaucas un tic Viņa mācībām, ir saistīti, lai aicinātu citus kļūt par Jēzus sekotājiem.

Citiem vārdiem sakot, Jēzus Kristus ir draudzes aizsācējs. Un tā nav nekāda teorija. Lūk, ko Jēzus saka: “..., un uz šās klints Es gribu celt Savu draudzi, un elles vārtiem to nebūs uzvarēt.” (Mateja 16:18b) Daudz personu laika gaitā ir mēģinājušas iznīcināt Dieva draudzi vai aktualizēt viltus mācības, bet par spīti uzbrukumiem draudze turpina uzplaukt un augt.

Kad es biju pavisam mazs zēns, es atceros sevi dzirdam terminus “*Shepherd Rods*” un “*Brinsmead*”. Viss, ko es tad zināju, bija tas, ka šo grupu aizsācēji nebija daļa no patiesās Kristus miesas vai izredzētajiem. Viņi bija atvases vai atšķirušās grupas no Septītās Dienas Adventistu draudzes. Vairums no šīm grupām laika gaitā saira vai izjuka vairāku iemeslu dēļ, bet struktūras un organizācijas trūkums bija galvenais faktors.

Pasaulē ir daudz dažādu reliģisku sektu, kuras nosauc sevi par dzīvā vai patiesā Dieva draudzi. Teju visas no šīm sektām apgalvo, ka to izcelsme meklējama Jēzū Kristū no Nācaretes. Kā jaunam kristietim man bija dota iespēja būt ar garīgi nodevušies padomdevējiem, kuri man ar rakstu palīdzību izskaidroja, kā atšķirt patieso Dieva draudzi. Viena neapstrīdama lieta ir tā, ka draudze kā organizācija ir dibināta un celta Jēzū Kristū.

Citiem vārdiem sakot, Dieva Dēls, Pats pasaules Glābējs, pasludina, ka draudze tiek celta vai dibināta uz Viņa autoritātes. Jaunās Derības draudze apustuļu vadībā turpināja augt un uzplaukt ilgi pēc tam, kad Jēzus atgriezās Debesīs. Draudzei augot, kļuva acīm redzams, ka ir

nepieciešama sava veida struktūra vai organizācija. Šeit draudzes organizatoriskais darbs kļuva būtisks, un tas Bībelē ir izklāstīts Apustuļu darbu grāmatā.

Es ticu, ka ir noderīgi iztirzāt šīs attīstības detaļas, kuras sīkāk ir izklāstītas Elenas Vaitas grāmatā *“Apustuļu darbi”*.

“Jēzus mācekļi savos piedzīvojumos bija nonākuši līdz krīzei. Pateicoties apustuļu gudrai vadībai un vienotai darbībai Svētā Gara spēkā, Evaņģēlija vēstnešiem uzticētais darbs bija ātri attīstījies. Draudze pastāvīgi paplašinājās, un šis draudzes locekļu pieaugums radīja arvien smagākas nastas tiem, kuru pārziņā atradās viss darbs.”

Bija nepieciešama to atbildību tālāka sadale, kuras tik uzticīgi bija uzņēmušies nedaudzi vīri draudzes pastāvēšanas pirmajā dienā. (88.lpp (oriģ.))

Šo septiņu ticīgo izraudzīšana, kam tagad bija jārūpējas par īpašām darba nozarēm, izrādījās par lielu svētību draudzei.” (89.lpp (oriģ.))

Iepriekšminētās rindkopas sniedz detalizētu pārskatu krīzei, ar kuru sastapās Jaunās Derības draudze. Draudze uz krīzi reaģēja, meklējot padomus un lūdzot Dievu. Pēc daudz lūgšanām un uzmanīgām diskusijām vadība, kura sastāvēja no apustuļiem, nolēma diakonu pārziņā nodot specifiskus darba aspektus. Diakoni nebija atbildīgi vienīgi par vajadzīgā sagādāšanu draudzes locekļiem; viņi bija iesaistīti arī Evaņģēlija sludināšanā.

Mēs nezinām, kādas citas specifiskas atbildības diakoniem bija vai kādas citas veicamo darbu pozīcijas varēja tikt pārrunātas Jaunās Derības draudzes gludai darbībai. Skaidra parādījās vajadzība pēc finansiālas pārraudzības un citām administratīvo darbību asistēšanas formām. Kamēr diakoni tika iecelti, lai pārraudzītu sadalījumu, bija vajadzīgas arī citas personas gan materiālo uzkrājumu, gan saņemto ziedojumu pārraudzīšanā. Acīmredzams ir arī tas, ka bija nepieciešama sava veida veicamo darbību uzskaitē, lai nodrošinātu visu trūcīgo cilvēku aprūpi. Fakts, ka mēs pat nezinām šo izvēlēto diakonu vārdus, nozīmē, ka kādam tika uzticēts pienākums veikt varbūt pat draudzes locekļu un citu dalībnieku uzskaiti.

Lai gan mēs nezinām visas detaļas, varam droši secināt, ka kopā ar diakoniem un apustuļiem strādāja arī citas personas, kuras šajā draudzē realizēja dažādās vajadzības. Citātos pieminētā amatpersonu izraudzīšana parāda, ka draudzē bija dažādas ieceltās personas, lai tiktu izpildītas tā laika draudzes darba funkcijas. Elena Vaita turpina aprakstīt šo nopietno norisi.

“Par to, ka šis solis tika sperts saskaņā ar Dieva nodomiem, liecināja tūlītējie labie rezultāti. “Dieva Vārds auga augumā, un mācekļu skaits Jeruzālemē stipri pieauga, un liels pulks priesteru kļuva ticīgi.”” (Apustuļu darbi, 89.lpp (oriģ.))

Ar divpadsmit mācekļu iesvētīšanas brīdi bija sperti pirmie soļi draudzes organizēšanā, kurai pēc Kristus aiziešanas jāturpina Viņa darbs virs zemes.” (Apustuļu darbi, 18.lpp (oriģ.))

No šiem inspirētajiem rakstiem mēs redzam, ka agrīnajos Jēzus kalpošanas aizsākumos tika ieviesta ordinēšana. Pats Jēzus iesvētīja Savus divpadsmit mācekļus. Izvēlēto draudžu amatpersonu iesvētīšana tiek praktizēta arī šodien. Tas ir solis, kas nodala izvēlētos individuus atsevišķiem Dieva draudzes nopietnajiem un svētajiem pienākumiem.

Septītās Dienas Adventistu draudzē ir trīs konkrētu amatpersonu kategorijas, uz kurām attiecas šis iesvētīšanas princips - sludinātāji, draudzes vecākie un diakoni. Vīrieši un sievietes, kuri kalpo Dieva draudzei, tiek īpaši nodalīti šo svēto darbību izpildei – kopumā tie ir centieni uzlabot Dieva misijas darbu, kuru Viņš Saviem kalpiem ir uzticējis. Blakus šim pastāv arī citas atbildības, kuras ir svarīgas, lai īstenotu draudzes augšanu un attīstību.

Starp draudzes amatpersonām un kalpošanas nodaļām šodien ir viena specifiska grupa, kura attiecas uz jauniešiem. Šī draudzes kalpošanas nodaļa uzņemas atbildību izglītēt un attīstīt jaunatni, lai tā kalpotu dažādos veidos un ietekmētu vietējo draudzi, kā arī vēlāk – plašāku kopienu. Jauniešu kalpošanas nodaļa nodrošina jauniešiem atbilstošu palīdzību viņu vajadzībās. Mēs esam pateicīgi par jauniešu pionieru vīziju, kuru aizsāka *Harry Ferner* un *Luther Warren* ar pirmajām jauniešu tikšanās reizēm 1879. gadā. Šobrīd mēs pastāvam uz kārtīga pamata, kuru viņi izveidoja, un turpinām sniegt svarīgu pienesumu misijai pasaulē. Draudzes organizācija joprojām iegulda izaugsmes veicināšanā. Jauniešiem būtu noderīgi iesaistīt vietējo draudžu sludinātājus un citus vadītājus diskusijās. Bez tam es iedrošinu jauniešus uzsākt aktīvu līdzdalību savu vietējo draudžu misijas programmās.

Vai ikkatram nepieciešams paraugs, kam līdzināties (*role model*)?

Pirms dažiem gadiem, kad es kalpoju kā jauniešu vadītājs Karību salās, mēs ieviesām projektu, sauktu par “Vadīšanas mēnesi jauniešiem”. Jaunieši tika izraudzīti ar mērķi vadīt savas vietējās draudzes veselu mēnesi reizi gadā. Viņi saņēma apmācību no dažādu kalpošanas nodaļu līderiem un ieskatījās vietējo draudžu vadītāju pienākumos. Tas ir īpaši aizraujoši redzēt

jaunatni un regulārās amatpersonas kopīgās sanāksmēs ar vienotu mērķi – plānot misijas darbu. Šis projekts arī šodien joprojām tiek praktizēts vairākās draudzēs.

Šī programma tika specifiski izveidota, lai tā sniegtu jauniešiem iespēju saņemt apmācību no pieaugušajiem tādos aspektos kā draudzes administrācija un tās aizsākumi, doktrīnas. Šajā mēnesī abas iesaistītās puses pavada kvalitatīvu un kopīgu laiku, mācoties vienam no otra, kā uzlabot katras vietējās draudzes kalpošanas nodaļas izvirzīto mērķi. Tas ir ļoti svarīgi, ka pieredze un gudrība no vecākā gājuma draudzes locekļiem tiktu tālāk nodota jaunākajai paaudzei apzinātā un sistemātiskā veidā. Jaunieši kā amatpersonas iemācās vairāk par draudzes struktūru, tās organizēšanu, kā arī saprot, kā tiek pieņemti lēmumi.

Ko tagad?

Iespaidi, labumi un svētības šī projekta dēļ tiek izjusti ilgi pēc aizvadītā mēneša. Jaunieši piedalījās draudzes sanāksmēs pirms, tobrīd un arī pēc šī mēneša. Viņi ņēma dalību arī refleksijas sanāksmē, daloties ar personīgo pieredzi un atstāto iespaidu vienam uz otru. Kalpotāju svētrunas palīdz motivēt un iedrošināt citus jauniešus, lai tie aktīvi iesaistītos dažādās vietējās draudzes iniciatīvās. Līdz ko pieaugušie nodod tālāk organizatoriskās struktūras darbu, viņi atstāj paliekošu iespaidu nākamajai paaudzei, kura dzīvos pēc viņu aiziešanas.

Mācoties no pieaugušajiem, jaunieši kā kalpotāji ienes arī bagātīgu attapību un daudzpusību, uzlabojot un paspīlgtinot vietējās draudzes misijas darbu. Draudze tiek svētīta ar talantīgiem jauniešiem, kuru garīgās dāvanas spēj lieliski uzlabot katru vietējās draudzes kalpošanas nodaļu. Piemēram, jauniešu zināšanas tehnoloģiju jomā var būt kā lielisks rīks Evaņģēlija pasludināšanā, padarot to saistošāku un pieejamāku īpaši pusaudžiem.

Es ticu, ka šis varētu būt labs modelis, to izmantojot vispasaules Adventistu draudzē. Daudzi no jauniešiem, kuri piedalījās šajā viena mēneša mentoringa programmā, joprojām turpina kalpot draudzē. Sanāksmēs viņi bija privilēģēti sēdēt kopā ar pieredzējušiem vadītājiem, kā arī novērot un piedalīties draudzes lēmumu pieņemšanas procesā. Viņi izgāja kalpošanā un runāja svētrunas – daudzos gadījumos vesela mēneša garumā.

Kā šī mentorēšanas programma ietekmēja viņu sajūtas par draudzi?

1. Visam, kas saistīts ar draudzi, ir jauna nozīme, jo tagad ir skaidrāka sapratne par misijas darbu;
2. Dalība katrā lēmumu pieņemšanas procesā kļūst arvien nozīmīgāka un vērtīgāka;

3. Jaunieši daudz vairāk novērtē draudzes sanāksmes un citas kalpošanas.

Jauniešiem, tāpat kā pieaugušajiem, ir vajadzīgs izveidot saskaņu vietējās draudzes struktūrā. Tā ir liela svētība draudzei, kad jauni cilvēki ļaujas padomu saņemšanai no pieredzējušiem vadītājiem. Jaunatnei nekad nevajadzētu izvairīties no vadības, kad tie izjūt aicinājumu. Mūsu spējām un talantiem ir jātiek pilnībā iesaistītiem. Dievs apsola aprīkot tos, kuri tiek aicināti un kuri vēlas kalpot Viņam.

Esmu dzirdējis jauniešu iedvesmojošās liecības par pozitīvo ietekmi, ko viņi ir guvuši no šīs mentoringa programmā iegūtās pieredzes. Es iedrošinu jauniešus kļūt par pazemīgiem un dedzīgiem kalpotājiem. Ir tik daudz ko iegūt, klausoties pieredzējušu cilvēka balsi. Vienmēr pieturieties pie Dieva noliktā draudzes darbības modeļa. Tai ir jābūt ticīgo kopienai – vienai miesai, kura pakļaujas aicinājumam izglītot vai mācīt citus ticīgos kļūt par daļu no draudzes.

Ir tik daudz, ko mēs viens no otra varētu mācīties, īpaši no tiem, kuriem ir lielāka pieredze. Viens no vislabākajiem veidiem, kā to izdarīt, ir uzlūkot pieredzējušus mācekļus tajā, kā citus darīt par mācekļiem. Tieši šo jauniešu mentorēšanas programma nodrošina. Es varu lepoties, tikai iegūstot no šīm programmām. Varu arī spilgti atsaukt atmiņā saņemto iedvesmu un motivāciju no mana mentora – jauniešu vadītāja mazajā Jamaikas ciemata draudzē. Es tiku ļoti iedrošināts no sava brīvprātīgās misijas vadītāja. Es atkārtāju šo stāstu atkal un atkal, jo viņš ir atstājis manā prātā paliekošu iespaidu.

No pazemīgā aizsākuma, es pieaugu jauniešu vadītāja un draudzes vecākā kārtā. Es tiku iespaidots no tām agrajām dienām, lai nodotu savu dzīvi pilna laika kalpošanai Dieva draudzē. Ejot cauri saviem koledžas gadiem, Dievs man nodrošināja brīnišķīgus padomdevējus. Kad es sāku iesaistīties pilna laika sludinātāja kalpošanā, tiku svētīts no pieredzes bagātiem sludinātājiem, saņemot iespēju izmantot viņu dāvāto pienesumu garīgo dāvanu attīstīšanā.

Kad es tiku izsaukts kalpot konferencē un pēc tam kā ūnijas jauniešu vadītājs, es varēju tikai atcerēties laiku, kad tas viss sākās – tieši manā mazajā lauku draudzē Jamaikā, pateicoties uzticīgam un motivētam jauniešu nodaļas vadītājam.

Es iedrošinu jaunatni iesaistīties mentorēšanas programmās, kuras nodrošina vispasaules draudze – īpaši Piedzīvojumu un Ceļa meklētāju programmas. Man ir bijusi iespēja pieredzēt spēcīgu iespaidu un lielas pārmaiņas daudzu jauniešu dzīvē. Ticu, ka viena no vislielākajām Adventistu draudzes svētībām ir Ceļa meklētāju kalpošana. Varu nosaukt simtiem jaunu cilvēku,

kurus esmu novērojis gadu laikā, kā tie ir kļuvuši par dažāda līmeņa vadītājiem savās draudzēs, jo viņi ir saņēmuši stabilu pamatu Piedzīvojumu un Ceļa meklētāju kalpošanā.

Daudzi ir kļuvuši par Mastergaidiem un jauniešu vadītājiem, citi šobrīd kalpo kā draudzes vecākie vai kā daudzu citu pozīciju pārstāvji.

Draudzes organizācijas plāns ir bijis kā liela svētība Septītās Dienas Adventistu draudzes stabilitātei un izaugsmei visā pasaulē.

Jaunieši, tagad ir pienācis laiks rīkoties, kalpošanai dodot visu labāko. Vai tu esi svētīts ar unikālu dāvanu vai talantu? Vai tu vēlētos aktīvi iesaistīties savā draudzē? Tad ir jāsāk ar iesaistīšanos. Dievs paļaujas uz jums, dārgā jaunatne! Vai tu atsauksies Viņa aicinājumam?

Jautājumi diskusijām:

1. Kas mudināja apustuļus iecelt diakonus Jaunās Derības draudzē? Kā diakoni tika izraudzīti?
2. Kāpēc draudzes organizatoriskā kārtība ir nepieciešama?
3. Pārrunājiet dažus veidus, kā jaunieši var vairāk iesaistīties lēmumu pieņemšanas procesā un draudzes misijā.

SESTĀ DIENA: Ceturtdiena

Pielūgsmes unikalitāte

Pielūgsmes svarīgums – kā paust pielūgsmi Dievam. Vienoti dažādībā.

Bībeles teksts: Psalmis 100

Galvenā doma: Mums vienmēr jāpārdomā, kas ir mūsu pielūgsmes objekts, jāsaprot pielūgsmes nozīme un jāgūst prieks no pielūgsmes.

Ievads

Cilvēki vienmēr meklē kaut ko vai kādu, ko pielūgt. Pasaulē, kas ir tik daudzveidīga kā šī, kurā mēs dzīvojam, pielūgsmē var nozīmēt daudz dažādas lietas dažādiem cilvēkiem. Daži cilvēki pielūdz dzīvniekus, daži pielūdz citus dzīvniekus un daži pielūdz materiālās lietas.

Bet kas ir patiesā pielūgsmē un kāpēc ir nepieciešami un svarīgi pielūgt kaut ko? Šodien mēs veltīsim laiku, lai saprastu, kā mēs izpaužam mūsu nodošanos Dievam. Mēs aplūkosim pielūgsmes svarīgumu un tā aktualitāti sevišķi jauniešu dzīvēs.

Vai ir kāds noteikts veids pielūgsmē? Vai mums ir jāseko kādai noteiktai kārtībai pielūgsmē? Vai kultūrai ir kāda loma pielūgsmē? Ko vienotība dažādībā nozīmē? Šie ir tikai daži no jautājumiem, kurus aplūkosim šodien.

Pielūgsmē rodas no individuālas pieredzes ar Dievu. Attiecības ar Dievu un iespaidi par Dievu ietekmē to, kāda ir cilvēka sapratne par pielūgsmi Dievam. Liela daļa no šīs pieredzes nāk no vides, kur cilvēks atrodas, vai personīgās saskarsmes.

Šodienas vēstī mēs atklāsim:

- a) Galvenajam pielūgsmes objektam vienmēr jābūt vienīgajam patiesajam Dievam.
- b) Pielūgsmes nolūks ir godināt un slavēt Dievu un piedzīvot sadraudzību ar citiem Dieva bērniem.
- c) Pielūgsmes iespaids veidojas no mūsu personīgās un individuālās pieredzes.

d) Kultūra vai personīgi aspekti ietekmē sapratni par pielūgsmi.

e) Kā mēs varam iegūt vienotību pielūgsmē mūsu dažādībā.

Svētruna.

Dāvids un citi Psalmu autori bija izteikti pielūgsmē. Tas ir neiespējami lasīt Psalmus un nesaprast slavas, pielūgsmes un goda došanu Dievam. Ņemsim par piemēru 100. Psalmu.

Pateicības psalms. Gavilējiet Tam Kungam, visas pasaules zemes! Kalpojiet Tam Kungam ar prieku, nāciet Viņa vaiga priekšā ar gaviļēm! Atzīstiet, ka Tas Kungs ir Dievs, Viņš mūs ir darījis - un ne mēs paši - par Savu tautu un par Savas ganības avīm. Ieeita pa Viņa vārtiem ar pateikšanu, Viņa pagalmos ar teikšanu! Pateicieties Viņam, slavējiet Viņa Vārdu! Jo Tas Kungs ir laipnīgs, Viņa žēlastība paliek mūžīgi, un Viņa patiesība pastāv uz radu radiem.

Tad vēl apskatīsim 150. Psalmu.

Alelujā! Teiciet Dievu Viņa svētajā vietā, teiciet Viņu Viņa varas spēcīgajā cietoksnī - debesu izplatījumā!
Teiciet Viņu par Viņa lielajiem darbiem, teiciet To Kungu Viņa varenās godības dēļ!
Teiciet Viņu ar bazūnes skaņām, teiciet Viņu ar stabulēm un cītarām!
Teiciet Viņu ar bungām un vijīgām dejām, teiciet Viņu ar stīgu un flautas skaņām!
Teiciet Viņu ar skanīgiem zvārguļiem, teiciet Viņu ar gaviļu zvaniem!
Vīsi, kam dvaša, lai slavē To Kungu! Alelujā!

Balstoties uz to, no kurienes mēs nākam un kādi piedzīvojumi mums ir bijuši, pielūgsmē un slava Dievam var būt ļoti atšķirīga, sākot ar mērenu un mierīgu līdz pat ritmiskai un dramatiskai. Ņemot vērā, ka mēs jau sapratām, ka draudze nav tikai fiziska ēka, bet gan ķermenis, kas sastāv no "izsuktajiem" jeb Dieva izredzētajiem, tad tāpat jāņem vērā, ka šie izredzētie nāk no dažādām vietām, dažādiem kontinentiem un kultūrām.

Pielūgsmē tad aizgūst stilu un normas, kuras piedzīvotas šajās dažādajās kultūrās. Pielūgsmē rodas no mūsu katra personīgi piedzīvotā ar Dievu. Daži, lasot šo, atceras stāstu par Mozu un degošo krūmu; Mozus sastapās ar Dievu caur krūmu, kurš bija degošs, bet nesadega. Dievs

uzrunāja Mozu no šī krūma. Paklausot Dieva norādījumam, Mozus novilka savus apavus, bijādot Dieva tuvumu un klātbūtni.

Ir trīs pamatelementi, kuri jāpatur prātā, kad runa ir par pielūgsmi. Pirmkārt, mums vienmēr ir jāatceras, kas ir mūsu pielūgsmes centrā. Otrkārt, mums jāsaprot pielūgsmes nozīme, un, treškārt, mums jālūkojas uz pielūgsmes piemēriem Bībelē.

Atklāsmes 14:6, 7 skaidri parāda, kas ir mūsu pielūgsmes centrā. Tur mēs lasām: *“Bīstieties Dieva un dodiet Viņam godu, jo ir atnākusi Viņa tiesas stunda; pielūdziet To, kas radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus.”* Atklāsmes 4:11 mums ir dots iemesls, kāpēc pielūgt Dievu. Tur lasām: *“Tu Kungs, mūsu Dievs, Tu esi cienīgs saņemt slavu, godu un spēku, jo Tu esi radījis visas lietas, ar Tavu gribu visas lietas bija un ir radītas.”*

Dievs ir vienīgais un galvenais mūsu pielūgsmes objekts, jo Viņš ir visa Radītājs. Viņa dēļ mēs dzīvojam, kustamies un elpojam. Mēs esam par visu parādā Dievam. Viņš ir Tas, Kurš mūs ir radījis. Viņš ir Tas, Kurš mūs uztur, un Viņš ir Tas, Kurš mūs glābj. Mēs pielūdzam Dievu, jo Viņš vienīgais ir cienīgs saņemt visu godu un mūsu slavu. Mēs pielūdzam Viņu, jo nav neviena cita spēka, kas gan rada, gan iznīcina. Viņš ir vienīgais Kungs. Viņš ir neierobežots spēkā, telpā un gudrībā. Dievs ir vienīgais Dievs un tikai Viņš ir cienīgs saņemt slavu, godu un pateicību.

Otrais galvenais pielūgsmes elements ir jēga. Kāpēc mēs pielūdzam? Cilvēki vienmēr meklē, ko pielūgt. Mums ir dabiska tieksme kaut kam dot godu vai pielūgt kādu vai kaut ko. Tieši tāpēc mēs redzam tik daudz tautas pasaules vēsturē, kurām ir bijuši neskaitāmi daudz dievu kā viņu pielūgsmes objekti. Dažās situācijās ir tik daudz dievu, cik ir cilvēku vajadzības. Šie dievi parasti tika darināti ar rokām, bet daži bija vienkārši objekti, sastopami dabā, kurus Dievs bija radījis. Katram dievam bija īpašs nolūks un katrs tika izsaukts (*ka ir tiešs kontakts ar ļaunajiem gariem*) tad, kad bija vajadzība pēc tā. Bet arvien paliek jautājums – kāpēc cilvēkiem ir vēlme pielūgt?

Pielūgsme veic vairākas funkcijas. Tā izceļ un slavē Dievu, kas mūs ir radījis. Pielūgsme palīdz mums būt Viņa klātbūtnē. Papildus tam, ka tā ļauj mums piedzīvot dziļāku saskarsmi ar Dievu, pielūgsme arī padziļina un stiprina mūsu savstarpējo sadraudzību. Tā ved mūs tuvāk Dievam un tuvāk vienu otram. Tas ir sadraudzības laiks vienādi domājošajiem Kristus miesas locekļiem. Bet pāri tam pielūgsme paplašinās pāri draudzes telpām līdz pat sabiedrībai, kurā mēs kalpojam kā Kristus ir kalpojies. Katra Kristieša darbība savā būtībā ir pielūgsmes paušana Dievam.

Pielūgsme ir sevis absolūta un pilnīga nodošana Dieva Vārda izpētei, lūgšanām, mūsu ziedojumiem, kalpošanai. Kā arī pielūgsme ir ikdienas attiecības ar Dievu un līdzcilvēkiem. Lai arī kur mēs atrastos un ko darītu, mums vajadzētu meklēt iespējas, kā dalīties ar Dieva labumu un svētībām katrā mūsu rīcībā. Šie ikdienišķie kalpošanas darbi kulminē, kad tiekamies ar vienādi domājošajiem un svinam svētkus par godu Dieva svētībām.

Un visbeidzot ir svarīgi, ka mēs apzināties, kādu pieredzi gūstam no pielūgsmes. Ikviens piedzīvo Dievu unikālā veidā. Līdzīgi tam ikviens pauž savu nodošanos Dievam caur šo pieredzi. Vairākumā baznīcu pasaulē seko noteiktai liturģiskai kārtībai. Vairākumā Septītās dienas Adventistu draudzēs visā pasaulē arī seko līdzīgai secībai ar mazām izmaiņām šur un tur. Ļoti bieži pielūgsmes formāts un stils tiek jaukts ar pašu pielūgsmes piedzīvojumu.

Pielūgsmes stilam un formātam ir ļoti maza saistība ar pašu pielūgsmes piedzīvojumu. Tas ir dievkalpojumu organizatoru radošums un katra slavētāja sirsnīgums, kas visbiežāk nosaka to, kā pielūgsmi piedzīvos atnākušie. Dieva Vārds mūs aicina nākt Viņa priekšā ar pateicību un pa Viņa vārtiem ar slavu. Mums ir lielāka iespēja iegūt vairāk no pielūgsmes, ja mēs pret to attiecamies atbilstoši. Kamēr mācītājam un dievkalpojuma vadītājam ir liela loma, tomēr katrs atnācējs ir personīgi atbildīgs par to pieredzi, ko piedzīvos.

Šī Psalmā mācība ir tā, ka pielūgsme un slava nesākas sapulcēšanās vietā. Pielūgsme un slavēšana ir prāta noskaņojums, dzīvesveids, mūsu ikdienas darbu funkcija. Jo vairāk mēs ar prātu un sirdi nododamies Dievam un Viņa Vārdam katru dienu, jo lielāks ieguvums mums būs no kopīgas slavēšanas pielūgsmes vietā. Ļoti grūti piedzīvot patiesu pielūgsmi bez šī pirmā nosacījuma. Abas šīs puses – personīgā un kopīgā – spēlē lielu lomu mūsu kopējā piedzīvojumā un attiecībās ar Dievu.

Es katru no jums iedrošinu pieņemt apzinātu lēmumu koncentrēties uz savām personīgajām attiecībām ar Dievu. Tā ir personīga lieta. Mūsu vecāki un mūsu draudzes var darīt daudz. Bet mums kā indivīdiem ir jāuzņemas šī atbildība pašiem par mūsu garīgo stāvokli. Šī nedēļa ir veltīta jauniešiem, lai mudinātu un atbalstītu jūsu personīgās attiecības ar Dievu. Nekāds skaits lūgšanu sanāksmju vai dievkalpojumu nevar garantēt stipru garīgo pamatu. Tomēr tieši katra personīgais laiks ar Dievu un personīgā pielūgsme Dieva priekšā garantē to. Beigu beigās tā ir katra personīgā atbildība uzturēt dzīvu saikni ar Dievu, ik dienas ar Viņu savienojoties.

Kad uzmanība no pielūgsmes mērķa pāriet uz pielūgsmes veidiem un formām, tur vienmēr rodas nesaprašanās un debates. Ja mēs atgriežamies Jaunajā Derībā, mēs redzam, ka izredzētie Dieva ļaudis pielāgoja dievkalpojumus atbilstoši apstākļiem, kuros atradās. Dažos no gadījumiem visi pulcējās pie upes, citos pa mājām vai sinagogās, bet citos pat cietumā. Fakts ir, ka dievkalpojumi tik ļoti nekonzentrējas uz vietu vai konkrētam formātam, bet gan pielāgojās apstākļiem un dažos gadījumos atbilda cilvēku vajadzībām konkrētajā situācijā.

Kad biju pusaudzis, es arvien atceros manu visdramatiskāko saskarsmi ar Dievu. Tie bija agrīnie 1980-tie un es lasīju Jauniešu lūgšanu nedēļas svētrunu, līdzīgu šai. Gluži kā vairumam pusaudžu, man bija nopietni manas identitātes meklējumi. Es atceros, ka lasīju lūgšanu materiālu vārdu pa vārdam, kuru sauca "Akcents". Autors sacīja, ka mēs varam iegūt reālas attiecības ar Dievu un ar Viņu sarunāties kā ar personīgu draugu. Dievs jau tāpat zina, par ko mēs domājam, vai mēs to sakām, vai nē – Viņš lasa mūsu domas. Pat tās briesmīgās domas, kuras mums mēdz būt vienam par otru, Viņš redz un zina tās visas. Es šos vārdus nopietni ņēmu vērā. Man tolaik bija daudz negatīvu domu un sajūtu pret gandrīz katru, kas atradās man apkārt, kā rezultāts bija mans pusaudža pārdzīvojums.

Turpinot lasīt, autors aicināja, lai es atrastu klaju vietu, kur es varētu viegli raudzīties tieši uz debesīm un uzrunāt Dievu tieši personīgi. Instrukcija bija, lai es lūgtu Dievu, sarunājoties un pastāstot Viņam visas savas negatīvās domas un jūtas, kādas man bija pret visiem cilvēkiem man apkārt. Jau atkal es sekoju instrukcijām burtiski un, apbruņojies ar savu Bībeli un šo lūgšanu nedēļas žurnālu, devos uz mana tēva fermu, kur bija klajš lauks ar skatu uz debesīm. Un tur starp augļu kokiem es izklāstīju visus savus pārdzīvojumus un dusmas, un sāpes, kas man bija pret visiem, ieskaitot manu ģimeni un draudzi. Es arvien atceros to mieru, kas pārņēma mani, it kā tas būtu noticis vakar. Tā bija tik bagātīga pieredze, ka tā kļuva man par ierastu lietu daudzus rītus doties tieši uz to pašu vietu un pielūgt Dievu, pilnībā izkratot savu sirdi Viņam.

Šī intīmā pieredze ar Dievu bija mana vispacilājošākā pielūgsmes pieredze. Jāpiebilst, ka tas bija tieši tajā brīdī, kad es atrados starp šiem augļu kokiem, kad es ieguvu apstiprinājumu tam, ka esmu aicināts pilna laika kalpošanai. Es vienmēr biju gribējis būt pilna laika kalpotājs, bet es biju pazaudējis degsmi savos pusaudža pārdzīvojumu gados. Es sāku meklēt citas karjeras iespējas. Mana pieredze kā jauniešu vadītājam, kamēr biju vēl pusaudzis, bija liels izaicinājums. Es gandrīz pazaudēju vispār velmi kalpot. Bet tieši tajos mirkļos, kad es gāju vienatnē un sastapos ar Dievu, izkratot Viņam savu sirdi, es piedzīvoju patiesu un sirsnīgu pielūgsmi pirmo reizi savā dzīvē.

Šī noteikti nav nekāda unikālā formula, kurai jātop pielietotai katra cilvēka pielūgsmē. Kopš tā laika esmu kalpojies kā jauniešu vadītājs gan savienību, gan ūniju līmeņos un esmu piedzīvojis dažnedažādus pielūgsmes veidus, kurus jūs, lasītāji, arī esat piedzīvojuši. Un es esmu pēc piedzīvotā slavējis Dievu ar pateicību par to, cik mūsu Dievs ir brīnišķīgs un iepriecina mūs caur mūsu pielūgsmi un pateicību.

Kā mācītājs un jauniešu vadītājs, esmu pārsteigts par to, kā pretiniekam izdodas izmantot mūsu dažādību, lai mūs sašķeltu. Es redzu, kā sātans ir pārmānījis mūsu uzmanību no pielūgsmes Dievam uz savu individuālo priekšnesumu pielūgšanu. Pielūgsme un slava tika dota, lai nestu Dievam godu un svētītu ticīgos. Bet mūsu dvēseļu pretinieks ir nodarījis tik daudz Kristus miesai, lai tā kļūtu neuzmanīga, sašķelta un neiedrošināta tāpēc, ka mēs koncentrējamies uz personīgo priekšnesumu un stilu, nevis uz Dievu.

Dievs priecājas par mūsu dažādību. Viņš mūs tādus radīja. Vai tā ir muzikāla izpausme vai radoša forma. Jebkurā kultūrā, valodā un cilvēkos ir vairums dažādu muzikālo un citu veida pielūgsmes izpausmes. Dievs vēlas, lai mēs visas šīs dažādās radošuma formas apvienotu vienā harmoniskā pielūgsmē Dievam. Katrs muzikālais instruments dod sevišķu skaņu. Vai tas tiek spēlēts atsevišķi vai kopīgi kādā orķestrī – ja tas tiek darīts par godu īstajam pielūgsmes objektam, tas dvēseli ceļ augšup un dod godu Dievam.

Es ticu, ka ir daudz jaunu cilvēku, ieskaitot mileniāļus un tos, kuri seko pēc tam, kurus Dievs ir apdāvinājis ar dažādiem talantiem, kuri var ievērojami bagātināt mūsu dievkalpojumu pieredzi. Vieni var būt vairāk atbilstoši kādai kultūrai, citi – citai, bet visam tam ir jādod slava un pielūgsme Tam, kurš ir izsaucis Savus izredzētos ārā no pasaules. Dievam ir tīkamas radošas lietas. Es ticu, ka Viņš gūst gandarījumu no radošuma un dažādības, tai skaitā kulturālajām dažādībām.

Pielūgsme ierosina gan mūsu domas, gan jūtas, intelektu, kā arī emocijas. Jāpiebilst, ka pielūgsme iekļauj sevī mūs visus kā būtnes gan fiziski, gan sociāli. Ņemot vērā visu mūsu pieredzi un kulturālās atšķirības. Dievs aicina mūs pienest Viņam sevi pilnīgi kā dzīvus upurus, pilnībā pieņemamus Dievam. Tā ir mūsu jēgpilnā kalpošana. Lai visi, kas elpo no katras tautas, cilts un valodas, slavē To Kungu. Slavējiet To Kungu!

Jautājumi diskusijām:

1) Cilvēki vienmēr meklē kādu vai kaut ko, ko pielūgt. Piekrīti vai nepiekrīti?

- 2) Šodienas vēstī mēs koncentrējamies uz objektu, jēgu jeb nolūku un pielūgsmes piedzīvojumu. Paplašini šos jēdzienus.
- 3) Kādu lomu spēlē individuālā un kulturālā pieredze pielūgsmē un slavēšanā?

SEPTĪTĀ DIENA: Piektdiena Saprotot savu identitāti

Tēma

Adventistu identitāte – ar ko atšķiras adventistu jaunietis?

Bībeles teksts: Atklāsmes 12:17

Galvenā doma: Septītās dienas Adventisti ir kristieši, kas pieņem visas Rakstu mācības, tai skaitā desmit baušļus, septītās dienas sabatu, un viņi gaida burtisku Jēzus Kristus otro nākšanu.

Ievads

Septītās dienas Adventisti ir kristieši ar unikālu un atšķirīgu identitāti. Lai gan daudzas no mūsu pamatmācībām ir tādas kā citām kristiešu draudzēm, ir kādas atšķirīgas mācības, kas mūs nodala un padara atšķirīgus daudzās veidos.

Mūsu izpratne par Bībeles pravietojumiem un to attieksme pret, piemēram, pašreizējiem notikumiem, atstāj lielu iespaidu uz mūsu bībeliskās eskatoloģijas (mācības par pasaules galu) uzskatiem. Kā jau lielākā daļa kristiešu, Septītās dienas Adventisti gaida Jēzus otro nākšanu. Tomēr pastāv arī trauksmes sajūta, kas balstās uz Bībeles pravietojumiem, ko citas kristiešu baznīcas ne vienmēr ievēro.

Turklāt mūsu izpratne par tiesu saistībā ar Atklāsmes grāmatas 14. nodaļas trīs eņģeļu vēsti un 2300 dienu pravietojumu ir unikāla, pretēji tam, ko saprot un kam tic lielākā daļa cilvēku. Tajā pašā laikā mēs neticam, ka šī atšķirība mūs padara pārākus vai labākus par citiem kristiešiem.

Gluži kā citi ticīgie, mēs pieņemam, ka glābšanu nevar sasniegt caur labiem darbiem vai baušļu ievērošanu. Adventisti tic, ka tiekam glābti žēlastībā caur ticību mūsu Kungam Jēzum Kristum. Šī žēlastības dāvana ir bez maksas, un tas ir vienīgais, kas nepieciešams glābšanai.

Atbildot žēlastības dāvanai, mēs sekojam Jēzum pilnīgā paklausībā visiem Viņa baušļiem. Dieva mīlestībai pret grēciniekiem plūstot pāri, mums nav izvēles kā vien arī mīlēt Viņu un dalīties

šajā mīlestībā ar apkārtējiem ļaudīm. Mēs padodamies Dieva gribai, izvēloties dzīvot saskaņā ar visiem viņa baušļiem, tāpat kā Jēzus padevās Sava Tēva gribai un paklausīja Viņam.

Šodien mēs pavadīsim kādu laiku, koncentrējoties uz dažām no šīm īpašajām, atšķirīgajām iezīmēm, un redzēsim, kā tās mūs nodala no citām kristiešu draudzēm un padara mūs par Adventistu jauniešiem.

Svētruna

Kad es biju jauniešu nodaļas vadītājs, mums bija dziesma, kas vienkārši teica:

“Adventistu jaunieši esam mēs no katras zemes,
Kopā mēs lūdzam, darām un spēlējam,
Mums ir ticība, ko līdzdalīt citiem,
Debesu Dieva mīlestības vēsts,
Lai citi redzētu, ka mums rūp. Adventistu jaunieši.”

Bet kas gan ir šie Adventistu jaunieši? Kam gan viņi tic? Kā lai mēs viņus identificējam? Man ir bijis jāatbild uz šiem jautājumiem daudz reizi, kad iepazīstoties pateicu, ka esmu Septītās dienas Adventists. Esmu arī dzirdējis plašu klāstu ar interesantām definīcijām un interpretācijām par to, kas mēs esam, balstoties uz individuālu pieredzi, tiekoties ar draudzes locekļiem no šīs īpatnējās ticīgo grupas. Esmu drošs, ka esat dzirdējuši arī savu klāstu ar definīcijām un izteikumiem no daudziem dažādiem cilvēkiem. Viss atrodas plašajā spektrā no kulta līdz dīvaiņiem vai cilvēkiem, kas pielūdz sestdienās un neēd cūkgaļu.

Patiesībā es zinu daudzus Septītās dienas Adventistus, kam reālas grūtības sagādā izteikt to, kas mēs esam vai kam mēs ticam tikai vienā teikumā. Vairāku iemeslu dēļ es varu saprast, kāpēc to izdarīt ir tik grūti. Daudz no tā, ko mēs zinām un saprotam kā Adventisti, nāk no mūsu individuālās kulturālās pieredzes. Visbiežāk mēs vienkārši pieņemam, ko redzam un zinām mūsu konkrētajā vietā, un izmantojam to kā standartu visam ticīgo kopumam visā pasaulē.

Reizēm šīs interpretācijas vai pieredze ir pozitīvas un labas, citreiz varbūt ne tik labas vai pat nepareizas. Es nepieņemu, ka esmu eksperts, vai man ir viens patiens skaidrojums vai definējošs teikums par Adventistu identitāti. Tomēr man ir izpratne par to, kam tic Septītās dienas Adventisti, balstoties uz maniem Rakstu pētījumiem un laika, ko pavadīju mācībās, kā arī kā ordinēts mācītājs.

Tad nu pirms es sāku runāt par identitāti, ļaujiet man vienā teikumā pateikt manu personīgo izpratni par to, kas ir Adventisti. ***Septītās dienas Adventisti ir Bībelei ticošu kristiešu grupa, kas pieņem visas Rakstu mācības, tai skaitā desmit baušļus, septītās dienas Sabatu un burtiskas Jēzus Kristus otrās atnākšanas gaidīšanu.***

Ir daudz kas, ko var secināt un interpretēt no šī izteikuma. Lielākā daļa cilvēku izmanto īso versiju *Adventists*, kad runā par šo ticīgo grupu. Lielākoties es arī izmantošu to. Izmantojot definīciju, ko tikko lasījām, ir vairākas fundamentālas patiesības, kas patiešām izceļas kā svarīgākie ticības punkti jeb identificējošie principi.

Bībelei ticoši

Bībelei ticoši nozīmē, ka mēs pieņemam visus Rakstus kā Dieva atklāto gribu. Adventisti tic, ka “*Visi šie raksti ir Dieva iedvesti*” (2. Tīm. 3:16, 17). Tas nozīmē, ka Bībele ir Dieva Vārds, kas darīts zināms, izmantojot Dieva inspirētus vīrus un sievas. Šos vīriešus un sievietes Svētais Gars iedvesmoja, un viņi runāja un rakstīja tā, kā Dievs viņus bija iedvesmojis (lasiet 2. Pēt. 1:20, 21). Visi Raksti ir vienlīdz inspirēti, un tādēļ visi Raksti no 1. Mozus grāmatas līdz Atklāsmes grāmatai satur Dievs inspirētu patiesību, un vienmēr ir pielietojami visiem cilvēkiem visās vietās.

Bībele ir Dieva svētais un nekļūdīgais Vārds. Mēs neticam, ka tā satur visu Dieva vēsti cilvēkiem, jo Dievs vēl aizvien iedvesmo cilvēkus šodien un vienmēr cenšas padarīt zināmu Viņa patiesību. Tomēr mēs ticam, ka visas patiesības un vēstis, kas pretendē uz Dievu kā to Avotu, ir jāpārbauda ar patiesībām, kas jau ir atklātas Rakstos. Jebkāda moderna komunikācija vai atklāsmes no Dieva nekad nebūtu pretrunā ar to, kas jau ir atklāts. To domāja Pēteris, kad teica: “*neviens rakstu pravietojums nav patvaļīgi iztulkojams*” (2. Pēt. 1:20).

Dievs Sevi jau ir ļoti skaidri atklājis Bībelē. Jebkurai citai atklāsmei vai interpretācijai, kas varētu nākt, jābūt pilnīgā saskaņā ar to, ko Viņš jau ir atklājis. Kā Bībelei ticoši kristieši, Septītās dienas Adventisti apzinās, ka mums nepieder autonomas tiesības uz patiesību vai Rakstiem. Mēs skaidri apzināmies, ka ir daudzi citi kristieši, kas pieņem un tic Bībelei kā Dieva Vārdam.

Tomēr mēs arī saprotam, ka ir daudzas dažādas Rakstu interpretācijas un izpratnes draudzē un ārpus tās. Dievam nav nepieciešama palīdzība, lai Sevi izskaidrotu. Lai ko Viņš arī nevēlētos

darīt zināmu cilvēkiem, Viņš to spēj izdarīt Pats, Viņš to nav atstājis mūsu interpretācijai un skaidrojumiem. Cilvēki ir kļūdīgi, tikai Dievs nekļūdās.

Visu zinošais un gudrais Dievs zina, ka cilvēki sagrozītu un nepareizi interpretētu Viņa Vārdus. Tādēļ Viņš par to parūpējās, izvēloties uzticīgus vīrus un sievas dažādās paaudzēs, simtiem gadu laikā, lai tie runātu un rakstītu Viņa vēstis skaidri, tās precizētu un izskaidrotu tā, lai neviens nebūtu apjucis un nepareizi citētu vai interpretētu to, ko tieši Viņš bija gribējis teikt. Dievam nav nepieciešama mūsu palīdzība. Mēs Viņu turam pie Vārda. Mēs uzticamies Viņa Vārdam, jo Viņš vienīgais ir bez vainas, svēts, taisnīgs un labs.

Kristieši

Kristieši nozīmē, ka mēs esam Kristus sekotāji. Tas nozīmē, ka Adventisti, līdzīgi kā lielākā daļa kristiešu no citām draudzēm, pieņemam, ka Jēzus Kristus nāca miesā, dzīvoja bezgrēcīgu dzīvi, tika sists krustā un augšāmcelās. Adventisti tic, ka glābšana notiek tikai caur Jēzu Kristu. Viņa nāve Golgātā izpirka mūs no grēkiem un dod pilnu kompensāciju grēka problēmai.

“Nav pestīšanas nevienā citā; jo nav neviens cits vārds zem debess cilvēkiem dots, kurā mums lemta pestīšana.” (Apustuļu darbi 4:12)

Kā kristiešu ticīgo kopums mēs pieķeramies visām Jēzus mācībām un paradumiem, tai skaitā visas cilvēces, kuri nodevušies Pestītājam, pieņemšanu kā mūsu brāļus un māšas, neskatoties uz rasi, piederību vai ticību. Dievs nevērtē cilvēkus dažādi. Kur vien cilvēkiem ir vajadzība, tur Jēzus mācekļiem jābūt, lai piedāvātu mīlestību, cerību un palīdzību. Tādēļ Adventisti pasaulē ir aktīvi ar savu palīdzības darbu. Mēs darbojamies, lai īstenotu attīstības un izglītības projektus, kā arī reaģējam tad, kad uzbrūk dabas katastrofas, lai kur tas arī nebūtu.

Adventistu jaunieši kā tu ir atsaukušies Dieva aicinājumam doties misijā uz nomaļām zemeslodes vietām. Viņi ņem mēnešus un gadus brīvus no skolas un darba, lai būtu Jēzus rokas un kājas tiem, kam tas nepieciešams. Tā ir patiesa Adventistu identitāte. Mūsu līdzjūtības un rūpju parādīšanā tiem, kas ir apspiesti un nabadzīgi, varam atrast savu patieso identitāti. *Kristieši* nozīmē, ka esam Jēzus Kristus sekotāji. Nosaukums sniedz mums identitāti, bet sekošana Jēzum sniedz mums autentiskumu. Ikviens var būt nosaukts kādā vārdā, bet tas, ko mēs darām un kā uzvedamies, sniedz mums patiesu identitāti un autentiskumu.

Adventisti ir aicināti pārdomāt Jēzus dzīvi un darbu visur, kur vien tie atrodas. Tam nav jābūt tikai noteiktā laikā un vietā. Vienkārši pavēro Jēzus dzīvi. Lielākā daļa no spēcīgākajām mācībām un brīnumiem netika veikti fiziskās celtnēs. Viņš vienmēr bija ceļā. Viņš vienmēr meklēja iespēju uzlabot cilvēku stāvokli un atvieglot viņu ciešanas. Tā ir vislabākā kristietība. Jēzus – gluži tāpat kā Viņa sekotāju – kalpošana bija visefektīvākā vietās, kur cilvēki bija vislielākajās ciešanās. Jēzus darīja to, kas bija nepieciešams, lai nokļūtu tur, kur Viņš varēja darīt visvairāk laba tiem, kam tas visvairāk bija nepieciešams. Tā ir patiesa kristietība.

Septītās dienas sabats

Sabats ir ļoti svarīgs Adventistu identitātei. Adventisti tic, ka visi Dieva baušļi vēl arvien ir saistoši, jo tie ir mūžīgi principi, kas tiek piekopti katrā vietā zem saules. Tādēļ mums nav tiesību izlemt to, kuri no tiem vēl ir saistoši, bet kuri vairs nav. Visi Dieva baušļi attiecas uz visiem cilvēkiem visās vietās un visos laikos. Sabats ir tikai viens no daudziem mūžīgajiem principiem, kas doti cilvēcei un ir par kristiešu paklausības un identitātes zīmi.

Adventisti nemāca un netic, ka baušļi vai sabats var kādu izglābt no grēka. Pilnīgi pretēji – likums notiesā tos, kuri to pārkāpj. Tomēr tāpat kā likumiem dažādās valstīs ir kādas sekas, ja tos pārkāpj. Kad Dieva likumi tiek pārkāpti, tad ir gan sekas, gan sods. Bībele māca: *“Ja atzīstamies savos grēkos, tad Viņš ir uzticīgs un taisns, ka Viņš mums piedod grēkus un šķīsta mūs no visas netaisnības.”* (1. Jāņa 1:9) Glābšana nav likumā vai Sabatā. Glābšana ir tikai Jēzū. Tā ir patiesā Adventistu identitāte.

Adventisti tic, ka visi, kas ir glābti žēlastībā Jēzū Kristū, piedzīvo pārvērtību, kas ir gan iekšēja, gan ārēja. Nevar būt patiesa atgriešanās bez visaptverošas un pilnīgas pārveidošanas. Tā ir katru dienu progresējoša pieredze, ko reizēm sauc par *svētošanu*. Tas ir augošs process katru dienu paļauties uz Jēzu, lai gūtu uzvaru pār grēku un kārdinājumiem.

Septītās dienas Adventisti tic, ka mums kā cilvēkiem, kas dzīvojam pēdējā laikā, ir atšķirīga un divkārša vēsts. Tā sauc cilvēkus ārā no nepatiesās pielūgsmes un māca un rāda tiem vienīgo patiesā un dzīvā Dieva pielūgsmi. Atsaucoties šim aicinājumam prom no viltus mācībām, sātans vienmēr pretosies, jo viņš pretojas patiesai Dieva pielūgsmei.

Saskaņā ar Atklāsmes grāmatas 12:7-12, tas izraisīja karu, kas patiesībā sākās debesīs. Vēlāk atlikuma draudze jeb pēdējo laiku Dieva ļaudis tiek identificēti kā tie, kas *tur Dieva baušļus un*

Jēzus liecību. Varam secināt, ka Dieva patiesā draudze jeb nošķirtie ļaudis vienmēr būs uzticīgi Viņa baušļiem un tiks vadīti ar Viņa praviešu visos laikos sniegtajām liecībām. Tas ir fundamentāls Adventistu identitātes aspekts.

Adventisti

Pēdējā mūsu identitātes daļa, par ko šodien runāšu, ir mūsu ticība burtiskai un redzamai Jēzus otrajai nākšanai. Adventisti tic, ka Jēzus vispirms nāca kā bērns, gluži kā Viņš to bija solījis. Pēc krustā sišanas un augšāmcelšanās Viņš atgriezās, lai būtu kopā ar savu Tēvu debesīs, gluži kā Viņš to bija solījis. *Adventists* ir atvasināts no vārda *advente*, kas nozīmē *parādīšanās* vai *nākšana*. Pirmā advente bija tad, kad Viņš nāca kā bērns. Otrā advente būs tad, kad Viņš atgriezīsies otro reizi spēkā un godībā, gluži kā Viņš to ir solījis.

Adventisti droši liek savu cerību uz šo pārliecību, ka tas pats Jēzus, kas nāca kā bērns, kas staigāja ļaužu starpā, dziedināja un mācīja, kādu dienu atgriezīsies, lai izbeigtu ciešanas un sāpes zemes virsū. Viņš iznīcinās nāvi un elli uz visiem laikiem. Tie, kas ir pieņēmuši un tic Viņam, dzīvos un valdīs kopā ar Viņu mūžīgi mūžos. Tā ir patiesā Adventistu identitāte.

Jautājumi diskusijai:

1. Dalieties grupā ar savu personīgo Adventistu identitātes definīciju.
2. Kā gan nosaukums *Septītās dienas Adventisti* runā par mūsu identitāti kā cilvēku grupu?
3. Kādas ir dažas no lietām, ko cilvēki, kas nepieder draudzei, stāsta par to, kam tic Adventisti?

ASTOTĀ DIENA: Sabats

Tēma:

Kāzu mielasts

Draudze kā līgava - kā jaunatnei vajadzētu gatavoties Jēzus (līgavaiņa) nākšanai

Bībeles teksts: Atklāsmes 19:9

Galvenā doma: Jēzus jau ilgstoši ir gaidījis tikšanos ar Savu izredzēto līgavu –draudzi –, un gatavojas šim brīnišķīgajām svinībām.

Ievads

Jēzus viskvēlākā vēlme ir būt kopā ar Savu draudzi. Grēks radīja nošķirtību starp Dievu un cilvēku. Caur Jēzu šī plaša ir aizmūrēta. Jēzus piepildīja grēku mēru caur savu nāvi Golgātā. Šis notikums ir sniedzis iespēju pilnīgai attiecību atjaunošanai starp Dievu un sirdī dumpīgajiem cilvēkiem.

Pirms Jēzus atgriezās pie Sava Tēva, Viņš draudzei deva solījumu. Viņš teica, ka atgriezīsies, lai aicinātu Savu draudzi, Savus uzticīgos cilvēkus, būt kopā ar Viņu. Atklāsmes 19. nodaļa raksturo šo notikumu kā kāzas, kur draudze ir līgava un Jēzus ir tās līgavainis.

Jau pavisam drīz Jēzus atgriezīsies visā Savā krāšņumā un godībā, lai ņemtu Savu draudzi pie Sevis uz mūžīgiem laikiem. Tā būs krāšņa atkalsatikšanās. Tās būs priekpilnas un brīnišķīgas svinības, kad visi Dieva ļaudis satiks savu Glābēju, lai nekad vairs nešķirtos.

Grēks un grēcinieki vairs nepastāvēs. Jēra kāzu vakariņas ir sagatavotas un Viņa līgava - draudze - ir sataisījies. Bet šis viss ir bijis iespējams tikai un vienīgi Jēzus žēlastībā, Kurš Sevi upurēja, lai glābtu cilvēkus.

Adventistu jaunatne būs privilīģēta satikt citus jauniešus, kuri atdeva savas dzīvības Jēzus dēļ. Ak, cik tās būs brīnišķīgas svinības!

Šodien mēs pavadīsim laiku, aplūkojot Jēzus apsolījumus un stiprinot savu ticību caur šiem apsolījumiem. Bet pats galvenais - atcerēsimies, cik svarīgi katram jauniešim ir dzīvot gatavībā pirms Jēzus drīzās nākšanas un Jēra kāzu mielasta. Maranata! Jēzus nāks drīz.

Svētruna

Atceroties savu bērnību mazā ciematā Jamaikas lauku apvidū, man ir daudz mīļu atmiņu no mūsu izbraucieniem. Lielākoties mēs apmeklējām vai nu garīgus pasākumus, vai atpūtas ekskursijas. Manā ciematā nebija īpaši daudz, ko darīt, it īpaši naktīs, tādēļ katra iespēja apmeklēt telts sanāksmes, jauniešu sapulces vai pat doties uz pludmali mums bija liels notikums. Es spilgti atceros tos rītus, kad mums bija ļoti agri jāceļas, lai paspētu uz vienu no retajiem autobusiem, kas aizveda mūs līdz Kingstonai pie mūsu radniekiem. Mēs viņus apciemojām tik reti, ka iepriekšējā naktī knapi varēju aizmigt, domājot par nākamo rītu. Es gulēju ar acīm vaļā. Manā vēderā, šķiet, lidinājās taureņi. Es mēdzu aizmigt uz dažām minūtēm, bet tad sapņoju, ka autobuss ir atbraucis, taču neesmu uz to paspējis. Tikai tad, dziļi uztraukts, es strauji pamodos un sapratu, ka tas bija tikai sapnis, un tas viss tikai šī patīkamā satraukuma dēļ.

Vakar mēs iemācījāmies to, ka viena no Adventistu identitātes pazīmēm vai atšķirībām ir mūsu ticība Jēzus apsolījumam, ka Viņš reiz nāks atkal. Mēs – vairāk nekā jebkura cita denominācija – esam sludinājuši šo vēsti jau gadsimtiem ilgi. Mūsu pionieri 19. gadsimta sākumā balstīja savas cerības šajā apsolījumā.

Taču jau pirms 19. gadsimta, daudz senāk, pat pirms ebreju tautas izcelšanās, mēs saskatām, ka pravieši uzlūkoja šo apsolījumu ar cerību. Ebrejiem 11:10 ir sacīts, ka Ābrahams *“gaidīja pilsētu ar stipriem pamatiem, kuras cēlējs un radītājs ir Dievs.”* Ēnohs pravietoja, ka Dievs nāks ar desmit tūkstošiem svēto (skatīt Jūdas vēstules 14. un 15. pantu). Ījabs 19:25-27 paziņoja: *“Taču es zinu, ka mans pestītājs ir dzīvs, un pēģalā Viņš celsies pār pīšļiem, un pēc tam, ja arī mana āda būs saplosīta gabalos un es būšu bez miesas palicis, es tomēr skatīšu Dievu. Tiesām, es Viņu skatīšu sev par glābiņu, un manas acis Viņu redzēs un ne jau kā svešinieku un pretinieku, Viņu, pēc kura mana sirds manās krūtīs tā noilgojusies!”*

Pašā pirmajā šīs nedēļas sapulcē mēs iemācījāmies to, ka draudze sastāv no Dieva izredzētiem ļaudīm visos laikos. Jau no paša sākuma, kad cilvēks pirmo reizi grēkoja, Dieva plāns ir bijis

atjaunot attiecības. Tas ir iemesls, kādēļ Jēzus nāca – lai glābtu mūs no mūsu grēkiem. Pirms Jēzus nākšanas uz šo zemi, Dievs bija izveidojis pagaidu plānu (upurēšanas sistēmu) kā atgādinājumu Savam apsolījumam, ka Viņš sūtīs Savu dēlu, kurš upurēs sevi, lai samaksātu grēka izpirkšanas maksu. Tas vienmēr ir bijis Dieva plāns – atgriezt cilvēkus pie Sevis uz mūžīgiem laikiem. Viņa vēlme ir satikt Savus izredzētos ļaudis, Savu draudzi, un būt kopā ar tiem vienmēr. Grēks nekad nebija Dieva plānā, bet, kad cilvēks pieņēma lēmumu grēkot, Dievs izveidoja izpirkšanas plānu, kas paredz cilvēkam jaunu un mūžīgu mājvietu.

Svētajos Rakstos mēs varam atrast daudz pravietojumu, kas norāda uz ilgi gaidīto notikumu. Pastāv vairāk nekā 400 Bībeles pravietojumu par Jēzus Otro nākšanu. Vēsts par Jēzus Otro nākšanu ir atrodamā daudzos sentēvu un praviešu rakstos. Doma par Dieva atkalsatikšanos ar cilvēkiem jau ilgstoši ir bijusi prieka un patīkama satraukuma avots.

Iepriekš stāstīju, kā bērnībā devāmies izbraucienos. Vienas no manām senākajām atmiņām ir draudzes kopīgās telts sanāksmes. Tas bija tajās dienās, kad viens mācītājs kalpoja vairākās draudzēs. Telts sanāksmes bija ļoti populāras un aizraujšas, it īpaši tāpēc, ka mēs varējām doties ārpus mūsu ciemata un pārnakšņot citur. Mums, bērniem, tā bija reta iespēja iegūt jaunus draugus un socializēties.

Viena no iezīmēm šādos draudzes pasākumos bija dzīvespriecīgā atmosfēra, kas it īpaši bija jūtama tad, kad, dodoties ceļā, visi kopīgi dziedājām. Daudzas dziesmas bija par šīs pasaules galu. Es vēl aizvien varu atcerēties un iztēloties dažus no draudzes locekļiem dziedam tādas dziesmas kā “Debesīs mēs piedzīvosim brīnišķīgu laiku” (*We Shall Have a Grand Time Up In Heaven*). Kāda cita populāra dziesma saucās “Kad svētie iesoļos debesīs” (*When The Saints Go Marching In*). Dažkārt dziedājām tādas himnas kā “Mēs soļojam uz Ciānu, skaisto, skaisto Ciānu” (*We're Marching to Zion, Beautiful, Beautiful Zion*) vai “Kad mēs visi nokļūsim Debesīs” (*When We all Get to Heaven*).

Vispopulārākā dziesma, kas ir iespiedusies manā atmiņā, ir tāda, kuru esmu reti kad dzirdējis vai vispār dziedājis kopš savas bērnības. Vārdi bija līdzīgi šiem,

“Dodies pa dzīves brīnišķo ceļu, Debesis jau ir acu priekšā,

Lai gan ceļš ir grūts, Jēzus Tev palīdzēs,

Viņš satvers tavu roku, vedīs cauri šai zemei,

Dodies pa dzīves brīnišķo ceļu.”

Esmu pārliecināts, ka tagad mani jaunie draugi ir sapratuši, ka man ļoti patīk dziesmas. Tās man atklāj evaņģēlija vēsti labāk nekā jebkas cits. Es vienkārši izbaudu, kad varu dziedāt vecās Adventistu himnas, un it īpaši tās, kurās vēsts ir par Jēzus Otro nākšanu vai došanos mājās, lai būtu kopā ar Jēzu.

Mūsu planēta jau ilgu laiku ir bijusi sacēlusies pret tās Radītāju. Katrs no mums ir piedzīvojis sāpes, slimību un mūsu mīļo nāvi. Tas nekad, nekad nav bijis Dieva plāns Savai draudzei, Savai līgavai, Saviem izredzētajiem ļaudīm. Ienaidnieks to ir tādu padarījis. Grēks ienesa Dieva un Viņa bērnu atšķirtību. Jēzus atstāja Debesu godību un spožumu un atnāca uz šo zemi glābšanas misijā. Viņa iesaistīšanās glābšanas plānā dod iespēju grēciniekiem tikt atjaunotiem un atkal savienotiem ar mūsu Debesu ģimeni uz visiem laikiem.

Tas ir iemesls, kādēļ galvenā tēma Bībelē un daudzās dziesmās, ko mēs dziedam, ir par to, ko Jēzus ir izdarījis, lai mūs atbrīvotu. Un tāpēc arī man ļoti patīk himnas, kas stāsta par glābšanu un par Jēzus otro nākšanu, lai beidzot atjaunotu un apvienotu cilvēci ar Dievu. Tā būs brīnišķīga un krāšņa apvienošanās, un šoreiz mums vairs nekad nevajadzēs šķirties. Šoreiz sātans un grāks būs iznīcināti uz visiem laikiem. Šoreiz bēdas un sirdssāpes, un slimības, un nāve būs pilnībā zudušas.

Tikai tagad es varu pilnība saprast nozīmi un vēsti dziesmām, kuras mēs dziedājam draudzes izbraucienos manā bērībā, un man tās patīk vēl joprojām. Šīs vēstis ir spēcīgas un tās tādas paliek cauri visiem laikiem un paaudzēm. Padomā, ko tas nozīmēja manam nu jau mirušajam tēvam un viņa laikabiedriem, kad tie dziedāja:

“Mēs runājam par svētīto valstību;

To valsti, tik spožu un tik tīru,

Un bieži tās godība tiek pārdomāta,

Bet kā gan tas būs - būt tur.”

Vai “Dziedāsim dziesmu, kas mūs iepriecinās šajā ceļā,

Pēc maza brīža mēs jau dosimies mājās.”

Vai "Cik daudz prieku nes kristiešu cerība,
Kamēr, smagi strādājot šeit virs zemes,
Tā paceļ mūs, kamēr ceļojam
Cauri bēdu tuksnesim."

Vai "Cik tālu no mājām? Es jautāju

Un kāds man teic:

Garā, tumšā nakts ir gandrīz prom,

Un rīts jau drīzi iesāksies.....

Nav tālu no mājām! Ak, svētīgā doma!

Ceļnieka vientuļo sirdi, kas iepriecina:

Kas kā dziedinošais balzams ir nākusi

un nožāvējusi cietēja asaras.

Tad nu pārstāj raudāt, jo mēs satiksimies,

Vietā, kur satraukti soļi nekad nav dzirdami -

Mūsu cīņas nu pagājušas, mūsu prieks ir pilnīgs,

Esam drošībā mūsu Tēva mājās."

Bībele ir pilna ar dārgajiem Jēzu apsolījumiem. Viņš mums ir devis Savu Vārdu, un mēs varam Viņam ticēt. Mēs varam Viņam ticēt, jo Jēzus turēja Savu solījumu nākt un kļūt par mūsu grēku izpircēju. Viņš atstāja Debesu krāšņumu un godību, lai nāktu šeit, lejā, un mūs izglābtu. Viņš atdeva Savu dzīvi kā pilnu maksu un upuri par mūsu grēkiem. Dievs Kristū piepildīja Savu teikto

un solīto atbrīvot cilvēci no grēka. Caur Jēzus upuri Viņš atvēra mums ceļu uz Debesu godību, ja vien mēs to pieņemsim.

Šodien mēs runājam par cilvēkiem, kam ir labs paliekošais rekords (*track record*), kas nozīmē, ka tie ir bijuši nemainīgi labi kādā noteiktā prasmē vai karjerā. Viņi vienmēr ir paveikuši to, ko no viņiem tajā brīdī prasīja. Dievs ir parādījis, ka Viņam ir nevainojams paliekošais rekords. Viņš turēja Savu vārdu pirmajā reizē. Viņš piepildīja Savu apsolījumu sūtīt Jēzu, lai samaksātu maksu par grēku. Pamatojoties šajā pirmā apsolījuma piepildījumā, mēs varam būt pārliecināti, ka Viņš piepildīs arī solījumu nākt atkal, lai apvienotu mūs ar Viņu uz mūžīgiem laikiem.

1. Tesalonīkiešiem 4:16, 17 viens no lieliskiem Jaunas Derības rakstniekiem, apustulis Pāvils, raksta šos vārdus:

“Pats Kungs nāks no debesīm, kad Dievs to pavēlēs, atskanot erceņģeļa balsij un Dieva bazūnei: tad pirmie celsies tie, kas ticībā uz Kristu miruši. Pēc tam mēs, dzīvie, kas vēl pāri palikuši, kopā ar viņiem tiksīm aizrauti gaisā padebešos, pretim Tam Kungam. Tā mēs būsīm kopā ar To Kungu vienumēr.”

Jānis 14.nodaļā 1.-3. pantā pierakstījis apsolījumu, ko Jēzus Pats deva, tieši pirms Viņš atgriezās debesīs:

“Jūsu sirdis lai neizbīstas! Ticiet Dievam un ticiet Man! Mana Tēva namā ir daudz mājokļu. Ja tas tā nebūtu, vai Es jums tad būtu teicis: Es noeimu jums vietu sataisīt? Un, kad Es būšu nogājis un jums vietu sataisījis, tad Es nākšu atkal un ņemšu jūs pie Sevis, lai tur, kur Es esmu, būtu arī jūs.”

Jānis, kurš sarakstījis Atklāsmes grāmatu, tika vajāts, jo sludināja evaņģēliju par Jēzu Kristu; tika izsūtīts prom no visiem Patmos salā, kā arī mocīšanas laikā ievietots karstas eļļas katlā. Bet Kristus parādījās Viņam vīzijā, un viņš redzēja lielo kāzu mielastu, ko Jānis dzīvi apraksta Atklāsmes 19:7-9.

“Priecāsimies, gavlēsīm un dosim Viņam godu, jo atnākušas Jēra kāzas un Viņa līgava sataisījusies. Tai ir dots tērpties spožā, tīrā audeklā.” Proti, audekls ir svēto taisnības darbi. Un viņš man saka: "Raksti! Svētīgi ir tie, kas aicināti Jēra kāzu mielastā!" Viņš man saka: "Šie ir patiesie Dieva vārdi.”

Jānis šeit izmanto šo laulības līdzību, lai ilustrētu Dieva bērnu priekpilnos svētkus, kad Jēzus atgriezīsies otro reizi. Jēzus, Dieva Jērs, ir ticis izvēlēts par līgavaini. Viņš jau ilgi ir gaidījis uz šo atkalsatikšanos ar Savu izredzēto līgavu, draudzi. Šī līdzība līgavu ataino kā līgavu, tērptu baltās lina drēbēs, kas nozīmē Kristus taisnību.

Katra kāzu ceremonija ir mīlestības un nodošanās svētki par godu līgavai un līgavainim. Šie ir galvenie pamatprincipi jebkurās attiecībās, bet īpaši laulībā. Jēzus Kristus, mūsu Kungs un Glābējs, ir visnevainojamākais piemērs, Kurš parādījis, kas ir patiesa mīlestībai un nodošanās. Tagad, kad jaunieši pārdomā šo svarīgo, dzīvi mainošo lēmumu, ir svarīgi saprast, ka veiksmīgas laulības ir celtas uz Dieva mīlestības pamata un pilnīgas nodošanās viens otram.

Tagad, kad gatavojamies, lai sagaidītu Jēzus otro nākšanu, es iedrošinu tevi iemīlēties Jēzū atkal un atkal. Mēs mīlam Viņu, jo Viņš pirmais mūs mīlēja. Jēzus mūs mīl dedzīgi un no visas sirds, un mēs mīlestībā atbildam Viņam, pilnībā nododot savas dzīves kalpošanai Jēzum. Mēs pierādām savu mīlestību uz Viņu, kad ziedojam savas dzīves kā upuri Dievam.

Jēzus, mūsu līgavainis, arī ir uzticīgs, Viņš pagodina Viņa Vārdu un tur Savus apsolījumus. Uzticība ir vitāli svarīga laulības attiecībās. Svētais solījums palikt uzticīgiem ir kā saite, kas satur vīru un sievu kopā, pasargājot no jebkā, kas ir ārpus viņiem. Kad Jēzus apprec Savu līgavu, arī Viņš dod šo īpašo solījumu.

Laulība ir pastāvīga un nešķirama. Šķiršanās nekad nebija Dieva plānā. Lai laulība pastāvētu mūžīgi, abiem – gan sievai, gan vīram – ir jāattīsta tādi tikumi kā pacietība, laipnība, maigums un piedošana, tieši kā Kristus to ir darījis savai līgavai – draudzei. Efeziešiem 5.nodaļā Pāvils saka, ka laulības attiecības ir simbols Kristum un Viņa draudzei. Kristus vēlas būt kopā ar Savu draudzi mūžīgi, un tāpat tam ir jābūt mūsu laulībās kā vīriem un sievietēm.

Tieši tāpat, kā tas diemžēl ir dažās laulībās šodien, arī Dieva draudze, Viņa izredzētie, šobrīd cīnās un cieš. Dvēseļu ienaidnieks meklē veidus, kā ieviest mazdūšību, novērst uzmanību un iznīcināt Dieva izredzētos ļaudis. Bet man ir labas ziņas visiem Dieva bērniem: Tev ir jāpagaida vēl kāds mazs brīdis. Dieva apsolījumi ir patiesi un droši. Ceļojums var šķist tāls un cīņa var likties grūta, bet Dievam ir nevainojams “paliekošais rekords”. Viņš tur Savu Vārdu. Kristus līgava kādu dienu atkal savienosies ar Viņu.

Vienas no senajām zelta adventistu himnas vārdiem:

“Dziedāsim dziesmu, kas mūs iepriecinās šajā ceļā,

Pēc maza brīža mēs jau dosimies mājās.

Jo nakts pārvērtīsies par mūžīgu dienu,

Pēc maza brīža mēs jau dosimies mājās.”

Kamēr mēs pacietīgi gaidām apsolījuma piepildīšanos, izbaudīsim mūsu ceļojumu. Turēsimies stipri pie mūsu ticības, nešaubīsimies! Viņš, Kurš solījis, ir uzticams. Viņa Vārds ir patiess. Viņa apsolījumi ir droši.

Atklāsmes grāmatas 22:12 Jēzus saka:

“Redzi, Es nāku drīz un Mana alga līdz ar Mani atmaksāt ikvienam pēc viņa darbiem. “

Viņš nāks; gluži, kā Viņš ir teicis, tā būs. Viņš turēja Savu solījumu pirmajā reizē, Jēzus to pavisam noteikti piepildīs arī otrajā. Tad nu “līdz tam mana sirds dziedās, līdz tam ar prieku es turpināšu iet, līdz tai dienai, kad manas acis redzēs to pilsētu, līdz dienai, kad Dievs aicinās mani mājās.”

Būsim uzticīgi, līdz apsolījums piepildīsies! “Tiešām, nāc, Kungs Jēzu!” Atklāsmes 22:20.

Jautājumi diskusijām:

1. Kāpēc, tavuprāt, apsolījums par Jēzus otro nākšanu nozīmē tik daudz visiem ticīgajiem visos laikos?
2. Kāds ir pamatojums, kādēļ mēs ticam, ka Jēzus tiešām nāks drīz?
3. Kā Kristus līgava draudze jau ilgi ir gaidījusi Jēzus atgriešanos. Kas ir tavas lielākās ilgas, domājot par Jēzus nākšanu?